

116077
Hvorfor 40 års lærdom burde ha gitt oss et mere nøktern syn på 2% NS-veteraner

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Som oppmerksomme lesere vil ha forstått var årsaken til at utdrag av bokens resterende kapitler alt sendtes dem pr. 29.2.80 den at det er av stor betydning at "rette vedkommende" får min advarsel i sin helhet innen Stortinget avgjør om alle "rette vedkommende" får min advarsel i sin helhet innen Stortinget avgjør om alle i 1945-50 politisk dømt i 1980 skal utsettes for et mistillidsvotum i form av en kollektiv diskrimineringslov: nemlig om slike på livstid ansees helt uverdige til å inneha tillidskrevende hverv-?

Men da det dermed ikke ble anledning til å kommentere den måte hvorpå pressen pr. 9.4.80 omtaler 9. april 1940 - 40 år etter - så avsluttet jeg 2. del med et "PS til Motoppgjørets epilog" hvori jeg tok det forbehold at om pressen etter 9.4.80 fortsetter kollektivhetsen mot alle ls.dømte NS-medl. så vil slike krenkelser av deres menneskerett for de 2% førkrigsinnmeldte NS-medl.s vedk. bli påklaget til int. menneskeretts-org., selvom ingen nevngivelser forekommer.

Under mine gjentagne besøk i Sverige har jeg hatt anledning til å diskutere dette med flere svenske kolleger som har forsikret meg at jeg kan regne med deres støtte - En av dem forklarte hvorfor han mente at 3.del bør publiseres i April: "Der tas forbehold om at også Stortings-debatten om uloven vil bli inkludert i 3.del - hvilket frårådes om det ej skjer i mars idet det er uvisst når dette vil skje - hovedsaken bør nemlig være at mest mulig stoff som advarsel leses av de avgjørende Stortings-repr. itide og derfor bør den senest komme straks etter 9.4.80".

Jeg innser at selvsagt kan den av. Stortingsdebatt om off.forbannelse komme også i disse 4 uker som gjenstår til Aftenposten kan bringe sitt 8.bidrag om "Norges vei inn i krigen." den 1.lørdag i april 1980 (om det kan bli påskelørdag 5.4.80 er vel uvisst idet mange aviser da unnlater å utkomme?) Kanskje de først blir den 2.lørdag i april - nemlig 12.4.80? Apropos den 7.art. så introdusertes den 1.3.80 med fölg. ord=

"Mars 1940 ble en skjebensvanger måned for Norge: begge krigsførende parter krenket åpenlyst norsk territorium og da mar var over var stormaktene klare til avgjørende aksjoner mot norsk neutralitet mot norsk selvstandighet. Men i Norge var det mere debatt enn handling. Der vises et halvsides bilde av Stortingsplassen, hvor luftvernsskyts og lyskastere var/ble montert, under parolen: "Oslo er nu like godt forberedt som Helsingfors var." De viktigste data gjentas: 1.3.40 Danmark skal også okkuperes ifölge Weserübung 3.3.40: den røde arme besetter Viborg. Norge-Sverige nekter alliert gjennemfart for "hjelp" til Finland. 12.3.40 Finland må undertegne konv. avtale med Sovjet 28.3.40: avgjort at britene skal minelegge norske farvann! Avisens overskrift er "AKSJON I NORGE: De övrige 3 bilder viser 1. Hitler i norske farvann i 1934 forblir ombord. 2. Britisk minelegging i norske farvann etter avtale 28.3.40 med Frankrike. 3. statsmin. Chamberlain NEKTET CHURCHILL Å TA NARVIK: (Chamberlain døde i nov. 1940 som en meget skuffet man: både han bidrag under det s.k. München-forlik i 1938 og hans forsök på å megle i den tysk-polske konflikt i 1939 mislyktes) I forbindelse henvises bl.a. til bilaget om hvordan Danmark kunne ha forhindret 9.4.40 = denne påstand fremsettes i en bok kalt "De spilte muligheters dag", skrevet av den danske oberst A.J. Jørgensen, som var löytnant i 1940, som utkom i mars 1980 og som omtaltes i Aftenposten 4.3.80 -

1. mars 1980 kunne Morgenbladets F.B. omtalte at Stalins sekretär i 1920-årene Boris Bajanov - etter oppfordring bl.a. fra Solsjenitsy endelig i sin erindringsbok bröt tausheten om Stalins terror: "B. som siden 1930 har levet tilbaketrukket i Paris vover nu å snakke ut. B. minner om at ingen ville höre på ham hverken i 1930-årene eller senere. De som avslörte sovjet-systemet ble hetset ned som "fascister" og kalde krigere." (det gjaldt både mot Fedrelandslagets og NS medl. mellom 1925-1940) B.fant at Lenin og Stalin lignet hverandre, idet begge var typiske maktmennesker. Da Stalin likviderte tidl. kolleger spurte Zinoviev om ikke kamerat Stalin kjente begrepet takknemmelighet. Stalin svarte at det er en hundesygdom. B. svalörer hvordan Stalin instalerte en avlyttningsentral for telefon-nettet innen Kremls.murer og daglig brukte lang tid på å avlytte sine kolleger, for å få et inntrykk av hvordan de tenkte om ham. B. er overbevist om at Sovjets opprustning i Europa kun har den hensikt å settes inn når V-Europa er blitt svakt nok! B. betvilor at politikerne er i stand til å våkne itide, men han appellerer til folkenes fornuft og ber dem höre mere på sannhetsvidner enn selvoppnevnte sk. sovjets. eksperter som i 63 år har analysert bort den røde fare og forsöker å skjule sannheten for det Lenin kalte godtroende idioter..." Som eks. anförtes den svake norske reaksjon mot Sovjets angrep på forsvaret.

Her fortsetter min undersøkelse av problemet: Hvorfor har ikke 40 års lærdom gitt os et moderatere syn på de 2% NS-veteraner, som i 1933-36 ble NS-medl. pga. patriotisme og av samme grunn i 1940 unnlot å bryte med NS? Er det kun fordi isfront-pressen ennå boikotter enhver informasjon om deres sårforhold? Om det da kan forutsettes at denne - tross kollektiviseringen - vet at det jo fantes 2 slags NS-medl. nemlig få gamle idealister og mange nye oppertunister? Dette ble jeg litt i tvil om da jeg forleden fant frem et gulnet avisklipp hvorpå det sto at en verdensberømt skøyløper hadde sluppet med 2 års straff: Visste avisen at vedk. hadde vært NS-medlem siden 1936? Og selvom denne hadde visst det så kunne den everfor kritikk ha innvendt at vedk. var da desuten - dvs. foruten NS-medlem etter 8.4.40 også idretts-streikebryder og det finnes det da ingen unnskyldning for? Glemt var at han i mange år hadde vært det store forbilde for ungdommen, og hadde forsvart Norge med glans i mange landskamper, at han hadde flere verdensrekorder- hans passive NS-medlemskap "under krigen" ble ansett som forsettlig aktiv fiendebistand og dermed var han sosialt diskvalifisert på livstid, - selvom mintillidspåbudet egentlig var tidsbegrenset til 10 år - fordi gode nordmenn vet at isfronten ingen fraternisering tåler med fhv.ls.dømte...

NB: noe av det mest utrolige som hendte under NS-oppgjøret var nettopp dette at hele jurist-standen så og si stilltiende godtok at alle NS-medl. med dom m fra 6 mndr. kollektivt kunne idømmes "tap av almen tillid" - dette begrep som også synes å ha inspirert Ap's Faremo til å foreslå at alle ls.dømte ev. i 1980 skal fradømmes tillidskrevende hverv! Jeg henviser til den glimrende karakteristikk adv. W. i boken 'Seierherrens justis' ga derom: her gjentas derfra kun at exilregimet var befengt med "den formastelige forestilling at al res omdømme er offentlig eiendom og at almen tillid er noe som kun skal oppnås på regjeringslisens, et slags sosialisert rettsgode som kun staten forföyer over og som kun tilkommer rettroende efter off.tildeling..."

Her må jeg gjøre fölg. assosiasjon i forbindelse med begrepet GOD TRO, som er overskriften på et avsnitt i prof. A.s bok om det vanskelige NS-oppgjør: v. 8. side 162/63 fremhever A. at han som 1. voterende i HR. i en NS-sak i 1946 bl. a. avga fölgende votum: "Exilanordningen av jan. 1942 og 1944-ls.anordningens § 2 nr. 1 gjør selv NS-medlemskapet til et straffbart forhold og i subjektiv henseende er det da tilstrekkelig at "forsettet" omfatter selve medlemskapet? Lovgrunnen for denne straffetrusel er at NS ydet fienden bistand men dette moment er ikke gjort til ledd i gjerningsinnholdet?" Om NS-saken forklarer A. at den gjaldt en eldre dame som hösten 1941 ble NS-medlem for å beholde radioen og ble stående i partiet til frigjøringen. Hun idømtes 5.000:- i bot men slapp erstatning fordi det ble tatt hensyn til at hun ikke hadde vært seg bevisst at hun som passivt medlem ydet fienden aktiv bistand... Det er nok den sak adv. W. omtaler når han på side 83 i sin bok skriver: "I sept. 1946 kom fölg. dom i HR om NS-medlemskapets straffbarhet. Der ble det fastslått at NS-medlemskap efter jan. 1942, da den 1.ls.anordning ble gitt, IKKE krever annet skyldbevis enn at vedk. medlem var seg det faktum bevisst at ha meldt seg inn (u.o.) Det mere kompliserte FORSETT - forsett efter straffelovens § 86 trengte da ikke bevises. Resonnementet skulle være at når gjerningsbeskrivelsen kun omfattet medlemskap skulle det heller ikke bevises at FORSETTET omfattet noe mere? Men da melder seg dog visse spørsmål: 1. med hvilken rett betegner man da exiloven som en "landsvikanordning" og de anklagede som "landsvikere" når det ikke lenger er LANDSVIK man plikter å bevise? 2. Og hvorfor belegger man "lovbruddet" med straffen "tap av almen tillid" når bröden ikke behöver å ha den ärerörighet at den går på den almenne tillid lös? 3. Hvordan kan man forsvare å utlevere NS-medl. på löpende bånd til landsvikstemplets fulle, infamerende tyngde i samfunnet mangfoldige reaksjoner samtidig som man fritar seg selv for å före det reelle sannhetsbevis?"

PS: om denne sak gis et noe henvisende referat på s. 98 i Justisdept.s Innstilling av 1962, der står nemlig forklarende at: "det er således unödvendig at vedk. har vært seg bevisst som medlem å ha ydet fienden bistand osv. Det henvises i denne forb. til HR-dom av 11.9.46 mot Kristi X. hvor 1. voterende dommer A. bl. a. også sa"= "Anken nevner ikke lovanvendelsen men forsvareren har for HR hevdet at X efter strl.s § 42 burde ha vært frifunnet idet det fremgår av herredsrettens domsgrunner at X. ikke var seg bevisst med NS-innmeldelsen å ha ydet fienden bistand. Denne påstand beror på en misforståelse! Det fremgår av domsgrunnene at X ikke er dömt efter ls.anord. sammenholdt med strl. § 86 men efter ls.anord. sammenholdt med prov. anordning av 22. jan. 1942 som straffer den som blir NS-medlem?" Så kom sitatet ovenfor.

Og tilslutt lød A.s votum slik: "Efter det herredsretten anførte om K.s forhold antagelse om tysk okkupasjonshistorie, 2014 er riktig når den ikke frifant tiltalte efter strl.s §57..." Med dette omstridte eks. vil jeg vise at her opererte dommerne ofte som rene "fagidioter" med §§ som legfolk ikke kunne kontrollere fordi de ikke ante deres innhold - jonglerende med begrep som disse fant helt uforståelige - f.eks. dette med "amnesti-provisoriet som annullerte grl.s § 97" - hvormed mentes at exilantordningen av 15.12.44, som kriminaliserte alle NS-medlemskap fra 9.4.40, ikke var tilbakevirkende allikevel fordi det roddet passive NS-medl. fra den 3 års minstestraff som var dens basis, nemlig det strl.s §86 forutsatte! Selvsagt visste de impliserte advokater at dette var en utspulert form for svindel idet teorien var illusorisk, dens forutsetning var nemlig den falske forutsetning at alle NS-medl.s forhold under okkup. var av så alvorlig natur - noe som ble bestridt under den omstridte prøvesat der 4 HR-dommere frifant H. som 6.12.40 ble NS-medlem. Dette HR-mindretall godtok ikke flertallets påstand om at H. ved innmeldingen i NS 6.12.40" måtte forstått at NS hjalp tysk krigsførsel og at det dermed var å anse som bevist at H. 6.12.40" var seg bevisst" at han fremmet Tysklands krigsinteresse. Slik forståelse og bevissthet kunne ikke da da da 2 % i 1933-36 ble NS-medl. fordi dengang eksisterte ikke disse begrep, og derfor utsattes de for et politisk justismord: ifølge prøvesakens domsprem. anså retten H.s NS-innmelding 6.12.40 som avgjørende bevis på unasjonalt forsett i strl. §86s forstand: Og da den med urette ble ansett som hele NS-oppgjørets jur.forbilde så fikk den kollektivt forhåndsdømmende virkning, dermed ble 2% førkrigsinnmeldte NS-medl dømt på FALSKES PREMISSER!

Er i hvorfor forekommer det så i alle disse årtier siden okkupasjonens opphør ingen dialog mellom de over 60.000 ls.straffede og oss s.k. gode nordmenn??? Dette spørsmål har jeg i den senere tid forelagt mange som ikke ble rammet av NS-oppgjøret og som ikke hadde nære pårørende som ble det: en prof. sa at på alle områder ellers foregår en utvikling som medfører forandring av tidl. tilstander men at han selv har studert på hvorfor det m.h.t. dette politiske oppgjør ennu består STATUS QUO??? Prof. var kommet til at årsaken var at vi ikke vil at alle våre myter og legender om vår egen taperhet osv. skal måtte omvurderes!!! En offiser jeg talte med nylig svarte: "Jeg må være enig med en engelsk kollega i at den brutale måte hvorpå vi behandlet våre ca. 10000 frontkjempere fra mai 1945 var uforsvarlig, de var jo de eneste som hadde front-erfaring overfor den røde arme og vi burde ha utnyttet denne -istedenfor de å diskutere radikale avisers krav om at de burde skytes alle sammen, jeg deltok selv i vinterkrigen og har en venn som etter kjempet i Finland senere og som siden fikk 7 års straff og ble funnet uverdig for offisersbanen. "En eldre enke, hvis mann falt våren 1940 svarte slik: "På et bibliotek lest jeg ifjor høst litt i prof. A.s oppskrytте oppgjørsbok: det var forstemmende å se at han på sider 60/61 gjentok biskop B.s kollektivhets, som riksadvokaten brukte på juristkurset for å stimulere de vordende aktorer til øket innsat

Her må jeg gjengi disse linjer prof. A. fant passende i 1979: "NS var en dobbelt sammensvergelse mot folket: 1.mellom NS-folk innbyrdes 2.mellom NS-medl og fienden. Vi kom alle i fare pga. denne, den var blodig og levet på trusler og vold, den slo ned og drepte. Hvert medlem dekket alt som ble foretatt i NS navn, de hadde forskrevet seg til forrederiet, de som sier at de var passive har samme ansvar som de aktive. De passive utgjorde den moralske basis, de v voldets kausjonister. Hvis ikke alle som sto som NS-medlem straffes så forvilles folket..." Biskop B. tyr altså her til de omstridte generalpreventive hensyn om at NS-oppgjøret skal være en sterkest mulig advarsel for folket! Og slik har presterne siden forsøkt å forsvare mordet på kirkeemin. Skancke..

Prof. A.gir følg. forklaring på biskop B.s kollektivhets: "Ved en psykologisk identifikasjonsprosess ble harmon med full styrke rettet mot hvert NS-medlem som om han skulle være ansvarlig for alt. Det å fremholde at det kunne foreligge formildende omstendigheter ble av mange betraktet som mangel på nasjonal holdning!!! Så nevner A. kom.avisen Friheten, Arbeiderbladet og Dagbladet som de mest hatske isfrontaviser, og at Nationen kritiserte oppgjøret og mennene bak det, især de som tilhørte Hjemmefronten. Mens kommunister, som i 1940 talte om "Englands imperialistiske krig" og "regjeringens forbryterske krigspolitikk", i 1945 mobiliserte massemöter krevende strengere straffer for NS-medl. I disse spilte selvsagt tidl. tyskerarbeidere en dominerende rolle spekulerende i at de dermed kunne skaffe seg et populært alibi samt vise sin takknemmelighet overfor Ap.regimet som unnlot å straffe dem som ls...

forts. av delen: Hvorfor ga ikke 40 års lærdom oss et mere realistisk syn på de 2% førkrigssinnmelde NS-medl.? I forrige avsnitt av denne del talts om "den psykologiske identifiseringeprossess i fra mai 1945 og dens kollektive negative virkning for alle NS-medl. Men mens man ellers har vært svært opp-tatt av å studere krigsskaderes mentale virkninger på ofrene har man i Norge, meg bekjent, ennu ikke innsett at et slik undersøkelse burde omfatte alle landsmenn, dvs. at psykologer også burde få klarlagt hvilke MILJØ-skade nettop denne 40 års kollektivhets har påført NS-medl. av div. slag???

Men oppriktig talt så har jeg meget vanskelig for å forestille meg hvordan en slik dialog - som jo inngår i slike undersøkelser - skulle kunne foregå mellom gode nordmenn med lege-dr.-titel og disse "dårlige" medborgere? Jeg kan nemlig ikke forestille meg at disse sistnevnte skulle ville stille opp til fornyet konfrontasjon med slike fagfolk og deres kollektive fordømmer.

Ifølge mine notater diskuterte jeg nettop en slik tenkt situasjon med enke-fru Heidahl og skal nu forsøke å gjengi litt av hennes reaksjon: "Jeg vet om flere alvorlige tilfeller av diskriminering nettop fra legers side overfor NS-medl. som i 1950-60 lå på våre sykehus med alvorlige sykdommer og jeg kunne navngi både disse, legene og hvem de der behandlet som om de ikke eksisterte. En kvinne, som hadde vært i NS siden 1933, var rammet av kreft og lå for operasjonen på en stor sal, hvor legen som hun godt kjente fra før krigen nesten daglig kom å besøkte de andre medpasienter men alltid overså henne i hans plikt som lege at hun ikke eksisterte for ham, men da hun dermed innså at hun ikke kunne stole på ham så unnlot hun å henvende seg til ham. Kun i øyeblikket før hennes operasjon kunne hun ikke dy seg men sa høyt til legen idet han skulle forlate salen, sovsalen, så alle hørte det: "DR: De vet nok at jeg skal opereres for en livsfarlig sykdom imorgen form. men De har med vilje unnlat å bemerke meg tross vi er gamle kjente fra før krigen, fordi jeg i 1940 unnlot å forlate NS av grunner De sikkert ikke gidder å høre på. Men nu ber jeg Dem om en ting: unnlat å fortelle dette på operasjonsstuen - ~~na~~ De ikke alt har gjort det - at jeg tilhører de sosialt utstøtte fordi jeg er redd for at en slik viden kan medføre at jeg da også der bemøtes av samme sabotering som De har vist meg. Og husk at min fordom er mindre enn den jeg med urette siden mai 1945 har møtt: jeg mener at jeg ikke i den situasjon jeg nu befinner meg kan vente stort bedre behandling enn jeg hittil har møtt siden mai 1945 mens dere gode nordmenn mener at alle NS-medl. var svikere..."

Slik eksempel-givning kunne fylle bøker, hvilket da også antydes i h.r.adv. W.s bok om Seierenherrens justis på side 83 hvor han treffende spør, som kommentar til en HR-dom i hvilken konstatertes at "forsettlig landsvik" ikke behøvdes bevises 1.med hvilken betegnes da loven som prov.landsvikanordning NS-medl. som landsvikere når det ikke er landsvik som pliktes rettsbevist? 2. Og hvorfor belægges lovsbruddet (for NS-veteraners vedk.oppretholdt NS-medlemskap etter 8.4.40) med "tap av almen tillid" som straff, når brøden ikke har den ærerørighet at den går på den almenne tillit løs? 3.Hvordan kan forsvarers å utlevere NS-medl. en masse til landsvikstemplets fulle infamerende ngde i SAMFUNNETS MANGFOLDIGE REAKSJONER når man samtidig fritar seg selv for å føre sliks bevis? (hvilket for 2% førkrigssinnmeldte ikke kan bevises)

Hver gang jeg taler med tidl.kolleger og forlegger dem div.groteske eks. på slik etterstraff så er deres automatiske forsvar for slike overgrep at "alle NS-medl. var da" privilegerte" under krigen": Men på denne kollektivpåstand anfører jeg da følg. motbevis: 1.det er bevist at de i stor utstrekning også utkaltes til borgervakt for å verne mot sabotager på jernbanlinjer osv. Men er da alle som etterkom slike nazi-ordre avikere? 2.Det er også bevist at de kun var NS-medl. som siden ikke kompensertes for under okkup.tyskerkvirerte biler som staten i mai 1945 overtok. 3.Det er også bevidnet at de ~~kan~~ kan ~~ikke~~ ikke ~~ikke~~ ikke i hjem hvor NS-medl.bodde. 4.rent generelt kan fastslås at førerprinsippet ofte rammet passive NS-medl. som unnlot å etterkomme ordres om å delta i propagandamøter osv. på mange måter: her drev aktorene i retten et bevisst dobbeltspill, idet de både som angrepsargument overfor alle NS-me fremholdt dette som bevis på at de var demokratiets fiender og samtidig unnlot å ta hensyn til at nettop dette prinsipp u.o. utsatte NS-veteraner for partiovergrep som tidl. ikke forekom - som f.eks. innføringen av obligatoris hircplikt for alle medl. ved Q.s forordning derom i november 1940. Men netto dette viste at førerprinsippet av Q. ble tillagt en svært utvidet betydning.

Under konsentrasjonen av de flere hundre sider som ikke får plass i utdraget som make, ^{Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014} på 100 sider store tetteskrevne sådanne - får jeg av og til god hjelp av div. avisnotiser som viser at stoff ennå er svært aktuelt, således f.eks. 7.3.80 Da forekom følgende leserbrev i AVISEN betitlet "Norges vei inn i krigen" som jeg med små passende kommentarer her gjengir i sin helhet.

"Herr redaktør" Jeg vil gjerne komplimentere avisen med kvaliteten i denne serien av B.N. Det vil være helt naturlig at akkurat forspillet til 9.april 1940 må bli historisk kontroversielt helt til den norske NEUTRALE side ved saken viser seg helt klart. Men ennå idag - 40 år etterpå - synes samtlige leksika (leksikon) på norsk å være hemmet av popularitets-hensyn!!! Desto større honnør til Aftenposten som trosser "belastningen" Avisens linje har dog fremtiden og ungdommen med seg. (ja av de 3 nulevende generasjoner så er nok den yngste den som er mest objektiv fordi den er minst påvirket i en spesiell retning av krigslegender og dermed mest fordomsfri.)

Selv har jeg vedgått min dårskap under forspillet til 9.4.40 og prøver å ha oppmerksomheten vendt mot fremtiden. Så kan det likegodt være nevnt her at Pau Paul Reynauds sensasjonelle bok om allierte invasjonsplaner i Norge IKKE ble trykkt i 1948 da den utkom i Norge - men 1. og eneste opplag på 3.000 eksemplarer tregt solgt i årene 1948-55 hvorav ca. 650 til redusert pris. Men den forandrer ikke betydning av bokens konkrete HEMMELIGHETER om vestmaktens invasjonsplaner i Norge - og/eller provokasjonshensikten overfor Tyskland (enhver som studerer disse planer må innse at de var alvorlig ment og ikke kunne ha hatt et provoserende formål)

Det er godt at avisen nu peker på sakens behandling i UK = Undersøkelseskommisjonen av 1945 s.271-90 og til Omang. Statens informasjonstjeneste averterer i disse dager billigsalg på div. NOU hvorav Rapport fra den militære UK an 1946 med det viktige nestsiste avsnitt om ÅRES-ORDET (avgitt av et flertall norske offiserer ovenfor det som siden ble den fortsatte fiende) som ikke etterlater tvil om den almindelige folkemeningen da om slutt på norsk krig mot Tyskland den 10.juni 1940!!! (kapitulasjonsavtalen dato) Men selv om innstillingen av 1945 er langt større burde også den vårt status-subsidiert som NOU. Takk N.G. Thunem."

I posten fikk jeg forleden dag noen aktuelle avisklipp fra en av mine protegeer, de omhandlet for meg hittil ukjente opplysninger om "Stalins kille", Molotov - publisert i anledning av hans 90 års dag: der fikk jeg vite at hans egentlige slektsnavn var Skvjabin, at han var nevø av den kjente russiske komponist av samme navn men at han alt før han traff Stalin hadde antatt dette kampsnavn Molotov, av det russiske ord for hammer "molot".

Der ble atter M.s fiendtlige innstilling over Norge røbet: den angikk hans politikk overfor Norge i nordområdene. Hans kollegale Trygve Lie ble i nov. 1944 innkalt til et hemmelig møte i Kreml der M. krevet av Björnøya skulle bli sovjetisk og at det skulle opprettes fellesstyre over Svalbard. M.s krav ble gjentatt overfor u-min. Halvard Lange i 1946 - M. var den eneste som Stalin sa Du til. Han var en av de få partiledere som holdt bolsjevikpartiet sammen før Lenins retur i 1917. Som statsmin. ledet Q.kollektiviseringen av jordbruket med hård hånd, og var fortsatt statsmin. da utrensningene innen bolsjevikpartiet startet i 1930-årene. Hans rolle sommeren 1939 er velkjent. M var så Stalins representant i London og Washington under krigen, og satt så ved gen.sekr. Stalins side under konferensene, som delte verden, i Teheran på Jalta og i Potsdam - alltid den hårde effektive kompromissløse forhandler.

I et bilag gis et lite glimt av den sensasjonelle pressereportage som pågikk i mars etter Maria Q.s testament ble kjent: der er ikke inkludert at det naturligvis straks ble betvilt om virkelig kunstsamlingen kunne betraktes som hennes? idet det er blitt oppdaget at nesten 200.000 kr. under okkup. ble brukt til innkjøp av kunstverk for Q. I den forbindelse melder en avis 7.3.80 av "selv om det finnes juridisk hjemmel for å fremme krav i dødsboet etter Maria Q. så er det ennå usikkert om om det politiske vilje der til foreligger?" Det fortalte ihvertfall finansrådmannen i Oslo til Dagbladet.

Denne avis navngir den NS-mann som var Oslos ordfører under okkup. og som skal ha sørget for at det utbetales kr. 180.000 av kommunale midler til innkjøp av malerier til Q. Er og blir dette den siste avsløring på Q.s korrupte karakter, spør nu både fhv. NS-medl. og andre. Her må jeg tenke på det som en russisk kvinne bosatt i Paris aktet å avsløre det i sine memoirer.

Prof. Wyller skrev i "Samtiden" nr.4 1966 en 26-siders s.k. problemskisse om Q. og oppgjøret som jeg under nu må trykke til, der gis nemlig interessante analyser både med h.t. det kompromissbetone demokrati og det her berørte s.k. førerprinsipp - denne elite-teori som somregel kun godtas av små minoriteter. Da jeg atter gjennomleste disse sider slo det meg hvor lite demokratiske vi gode demokrater egentlig er som f.eks. tolererer at en minoritet på ca. 46-47% av de stemmegivende ved Stortingsvalg p.g.a. en urettferdig valgordning kan sikre seg Stortingsflertall! Av Wyllers fremstilling om "årsakene til 9. april 1940 f.eks. synes ikke å kunne sluttet at Q. avgjørende påvirket invasjonens-vedtaket. W. anfører at derom foreligger det 3 hypoteser: 1.Q.foranlediget den ved å forandre Hitlers planer 2.Hitlers ville ha invadert Norge i alle tilfelle men Q. bestyrket ham i hans plan. og 3.Invasjonsvedtaket var helt upåvirket av Q. Under Q.-prosessen påstod aktor at det "faktisk var Q. som drev Tyskland til de skritt som ble tatt 9.4.40"(a.250) Lagmannsrettens dom litt forsiktigere: "det lykktes Q.å overbevise Hitler om fordelene ved å besette Norge" (s.372) HR godtok det syn men gjenga det i en noe avvikende form: "ifølge lagmannsrettens domsgrunner tilskyndet Q. de tyske myndigheter til å iverksette okkupasjonen - fremholdt 1.voterende HR-dommer. (s.462) W. presiserer at mens HR begrenser seg til å omtale "forsøk" mente lagmannsretten åpentbart å ha påvist en faktisk funksjon... Det fant W.graverende fordi det betyr underretten avgjorde et fundamentalt skyldspørsmål på basis av en "historisk kausal-hypotese, som høsten 1945 hadde et minimum av kildebelegg og som forøvrig prinsipielt ikke lar seg verifisere."

Wyller hevder så på side 217 at "dømmere er legmenn i historisk metode. En domstol er uegnet som faghistorisk tribunal. Og dog dømmes det på basis av hypoteser og ikke-verifiserbare kausal-sammenheng." W.mente at hele NS-oppgjøret aktualiserte en serie med ansvarsforhold og spør hvorfor ikke også Ap regjeringen dømtes? Så gir W. på side 219 en vurdering av FORSETT: ingen skulle kunne straffes uten av FORSETTET bevises: Dommerne spurte: mener erkjenner de så at de hjalp fienden? Etter tiltales nektelse faller dommen= X. hjalp fienden og det forstod han, retten mener at X var seg slik bistand bevisst. Dett er det foregikk: dommerne forutsetter uten grunn at NS-medl. kjente den til mai i Norge hemmeligholdte prov.exilansordning, som supplerte strl.s §86 om fiendebistand under krig. Men dommeren går også uten videre ut fra at X delte hans funksjons-hypotese og hans vurdering av forholdets verdiinnhold..." Så gir W. eks. på denne problematik - om senere omvurdering:

NB: 14.4.40 ble det foretatt sabotasje mot Lysaker bro for å forhindre tyske troppetransporter. Dette førte til at en stor gruppe Osloborgere kunngjorde et opprop til befolkningen om å avholde seg fra denslags. "W. kaller dem for "brave" men jo lenger dette kommer på avstand jo mere kritisk finner den dag utefra dette - for ingen slår nu så nådeløst ned slik kompromissing som nettopp de som straks sikret seg i exil mens krigen i Norge ennå pågikk. Men så har de også meget selvforsvar å tenke på. Hør så hvordan W. i 1966 bedømmer disse "brave Osloborgere", som nu frykter at deres navn skal røbes=

Slik fortøner deres handling seg for meg: deres og dens hensikt var jo å forhindre norske sabotasje mot tyske krigsanstrengelser i en situasjon der dog norsk militær motstand ble forsøkt etablert mot fienden, også rundt Oslo. Men ingen av dem ble tiltalt ennsi straffet. Hvorfor ikke? Fordi i deres tilfelle la man den største vekt på formidlende omstendigheter: de ville nok forhindre tyske represalier osv. Deres objektive fiendebistand ignorertes og denne avveining -og det er vesentlig-ble foretatt av de hjemvendte seierherrer etter krigen og baserte seg hovedsakelig på politiske vurderinger post festum. Så ble dysset ned. Men det er lett å se at oppropet hadde en bistandseffekt i en for fienden kritisk fase, meget viktigere enn det som senere ble forsømt som bistand" Som f.eks. fortsatt passivt NS-medlemskap.

Eller ta eks. med opprettelsen av Adm.rådet i 1940, fortsetter W. på s.220: Det skjedde på HRS initiativ og der etablertes en viss orden under RK.kontroll. Men dermed ble et primært fiendtlig mål tilgodesett, visse av Adm.s-rådet handlingers objektive virkninger ydet fienden bistand. HR tok et viktig politisk skritt etter å ha tatt div.hensyn. Poeng er at valget må sees i politisk vurderingsperspektiv. Dette tiltak har aldri vært analysert og ingen fant på å ville anvende strl.s §86 mot det. Men følg.tankeeksperiment må være tillatt: hadde krigen endt med kommunistisk maktovertagelse i Norge så ville kom.regimet dømt adm.rådet og HR for fiendebistand m.pass.premisser.

Eks. underbygger i konkret form denne påstand, fortsetter prof. Wyller: "Et oppgjør ^{Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie, 2014} vil alltid bli SEIERHERRENS JUSTIS" Den er hevdet av prof. Castberg - bl.a. i hans bok om omstridte jur.problemer. Jeg tillegger: "Seierherren avgjør HVEM som skal dømmes og HVEM som skal tilgis. Rettens majestet tilsløres i takt med dommernes subjektive skjønn". Og så d dette politiske valg var fixet i London kunne aktorene i retten dundre mot NS-medl.: "Dere er landsvikere som har begått den avskyeligste av alle forbrydelser." Det finnes idag notat av det disse aktorer forøvrig dengang presterte å si og jeg vet at de idag ønsker at det og deres navn beskyttes.

NB: W.skriver videre på side 221-222: "Landsforrederi som juridisk begrep forekommer IKKE i straffeloven av 1945. Det er dog forsøkt konkretisert i flere §§ især strl. 1.§86 Og under Q-prosessen forsøktes rammen yderligere utvidet. (enhver som vil vite mere om dette kan studere aktors påstander).

NB: Jeg lærte noe vesentlig under mine samtaler med disse ls.dømte: De gjentok stadig overfor meg at "våre meninger har siden mai 1945 aldri vært tillagt noen betydning fordi vi fremsetter de men når s.k. gode nordmenn hevder det samme syn så tillegges det vekt. Så vi kan kun når vi sier noe henviser til at det samme syn hevdes av den og den fagmann osv. Men dermed blir dere egen tilværelse i demokratiet, som baseres på borgernes meninger, helt ANON. Onen er om de avviker fra denne regel: HOLD KJEFT du er ls.dømt. I denne forb. kunne jeg avsløre mange s.k. opplysningbyråer som når de får forespørler om firmaer hvis sjef ls.dømtes er meget påpasselig med å få med i kreditopplysningen at vedk. er "landsvikdømt" fordi dermed vet de at han forblir "out of business!" Dette har jeg direkte og indirekte bevis på.

Hvem har noengang tatt hensyn til at exilregjeringen var en mindretallsregjering? W. konstaterer at "landsvik"-begrepet er knyttet til begrepet "land" som i retten ikke konkretiseres som svik mot fedrelandet men mot A-regjeringen og andre politiske organer, som bl.a. tillagt den funksjon å representere Norge, og dets folkerepresentasjon, basert på 70-80% av de i 1936 stemmeberettigede. Sosialistregimet politikk ble landets politikk, og Ap.interesser ble Norges interesser. Slik har jo denne propaganda fortsatt. Men i og med at krigstiden i 1945 ble forlenget fra 2 måneder til 5 år så var det ingen som etter frigjøringen vovet å spørre hvor representativt egenlig Ap.regimet var. Men unge forskere vil nok en gang finne ut HVORFOR Ap. under Stortingsvalget i 1945 for 1.gang med 76 stemmer fikk flertallet? Det kan jo tenkes at de da tillegger det en viss vekt at alle i mai 1945 ls.-siktete som forhåndsdom ble forhindret i da å stemme, Men er det mulig å finne ut hvormange tyskerarbeidere som bidro til at Kommunistpartiet da fikk ca. 200.000 stemmer? Hvem bestemmer hva som evig her skal være TABU???

Ang. lojalitetsproblemet mener W. at juristene ikke kunne unngå vanskeligheter: "Prof. A.reiste det i 1947 da han klart skilte mellom jusens og samvittighetens verden. Han dro en grense mellom demokrati og diktatur, og mente kun i det første system gjeller lojalitetskravet uavkortet. A.påstår ikke å ha funnet en objektiv rettslig basert løsning og klart nok fører ikke resonnementet frem: de subjektive politiske vurderingsmoment er fortsatt dominerende tilstede. Også demokratiet er et politisk system og også et diktatur kan bygge på flertalls-beslutninger. For individet kan konflikten føles yderst alvorlig uansett hvilket system der er underlagt. Og rettslig kan man vanskelig skille på den ene eller annet statsform - uten å innføre en god dose naturlige forestillinger, hvilket kun er eufemiske omskrivninger av politiske vurderinger. (dvs.forskønnende sådanne) Prof. A.gir dog sitt argument et rettspreg - også gjennom sin uforbeholdne tilslutning til fölg. HR-dommeuttalelse i Q-saken: Denne setning lyder slik: "I et lands skjebnetime får ikke os ikke råde." (1.voterende) Denne setning klinger som en objektiv konstatering av rettens egen majestet og dog er også den full av politikk. HVEM skulle kaot i okkupasjonstiden, tyskerne, exilregimet, Q. eller hans motstander Hvem ville ha vært mest tjent med kaos i Norges nærings-og arbeidsliv: tyskerne eller de allierte? Hvem hadde fordel av at Adm.rådet forhindret kaos april dagenes skjebnetimer? Begrepet "å forhindre kaos" er et stabiliseringsargument versus uorden, uansett politiske verdier og systemer. Det er i en tilspisset verdikonflikt kun et stenogram som fortolket betyr etablering av et politisk system motsatt en annen. Rettens setning inneholder kun en politisk preferanse! - Og W. skriver på side 229 at "rett er IKKE identisk med rettferdighet, og det gjeller også det s.k.rettsopgjør...

Prof. W. konkluderer i del IV med å fastslå at oppgjøret (W. foretrekker dette neutrale ord) kan kommenteres langs 3 linjer: "1. En rettslig relevant kritikk må skje innen den ramme retten frembyr, her kan sies adskillig og slik jeg ser det er det mange anklager mot rettsgrunnlaget berettiget. 2. En åpen, etisk politisk sosial kritikk må følge sine egne argumentasjonslover og angripe oppgjøret på basis av sine verdinormer. Oppgjøret burde fått et langt mindre omfang.. 3. Den teoretiske analyse kan slå ned på mange av dets aspekter. Et av dem er der fag-historiske funksjonsproblemer: min vesenligste siktelinje er å belyse oppgjørets to hovedkomponenter - den politiske og den rettslige - og den blandning som utgjør dets egenart. Men en påvisning av dets politiske komponenter betyr ikke at det må oppfattes som et rendyrket politisk oppgjør og at dets resultat var en samling justismord! Det må skapes større forståelse for det som faktisk ligger bak merkelappen "retts"-oppgjør? I dette begrepet har nemlig jus og politikk inngått en symbiotisk forbindelse."

Det fremgår av W.s videre utredning at da denne oppfatning ikke er alment så bør man unngå begrepet rettoppgjør - en betegnelse som - slik uttrykket "rett engasjerer våre emosjoner - IKKE gir adekvat dekning for det som faktisk fant sted." Videre: "Oppgjøret illustrerer jusens teoretiske utilstrekkelighet. Politiske systemer kodifiseres tildels i rettsregler, hvorved kaos unngås. Si- nasjonen blir forutberegninglig (hevnerne visste at at intet NS-medlem ville bli frikjent uansett hvormange jøders liv det hadde reddet) og rettsreglene dro fordel av sin gloria - hvad politikken ikke alltid maker med sin???"

Så fortsetter W. med å omtale "det kan kalles jusens imperialism, dens forsøk på å gjøre seg til eksponent for objektive verdier, å forsøke å hylle dommerne inn i den blinde rettferdighetskappe og unnlate å se seg selv i en sosial og politisk total-situasjon. Dommere har en besynderlige tendens til - hyer gang noen forsøke å kikke dem under kappen - å tro at de beskyldes for å gjøre noe galt? De synes ikke å forstå at man kan være interessert i å finne ut hvordan de dømmer? Og det er det slott ikke så lett å se: en analyse av oppgjøret er egnet til å trenge gjennom denne beskyttelse. Dommerne fortolker ikke bare exil-provisoriers bokstaver og deres forvandling 21.2.47 til lover men i deres mentale virksomhet inngikk også oppfatninger og vurderinger både av NS-forholdet etter 8.4.40 resp. 25.9.40 dets funksjoner og NS-medlemmers motiver." W. påstår så at "NS-oppgjøret summet av subjektive vurderinger som uløselig skulle være innvevet i selve den rettslige sluttningskjede". Men dertil er kunn å si at forsåvidt som NS-medlemmer stort sett ble forhindret i fritt å fremsette sitt forsvar så fant ingen slik normal utvikling sted. W. tilføyer at han kaller mange av disse subjektive vurderinger for POLITISKE! Og han mener dermed, sier han, at "det betyr at de-disse ev. hevdete syn - var uttrykk for personlige standpunkt til krigens maktkamp." Endelig sier W.

"man kunne ønske mindre indignasjon fra jusens representanter hver gang man våget å titte under dommerkappen og finner majesteten halvåkledd. Den jur. imperialism er ikke bare teoretisk ubegrunnet, den medfører også betenkelige konsekvenser." Det het nemlig at siktepunktet bak oppgjøret offisielt var av preventiv karakter (folket skulle vite hvordan det går slike uslinger) for å forhindre nasjonal splittelse i fremtiden. (men slik NS-oppgjøret ble skapte man en pæriakast ls. dømte som pga. isfrontens evige terror aldri vil kunne føle seg som del av samfunnet) Men W. betviler straffens preventive virkning og synes å spørre om hvormange som i 1940 var solidariske med exilregjeringen av frykt for dens hevn om de avvek fra den norm dens krigspropaganda satte?

Lesningen av denne s.k. problemskisse fikk meg til å erindre noe lagmann Carl Bonnevie skrev i samme tidskrift 10 år tidligere, nemlig i 1956 om "Oppgjøret vi ikke blir kvitt": der antok han dets rettferdsproblem bedre kunne klarlegges av en senere generasjon. Det er nu hele 24 år siden men ennå kan jeg ikke innse at våre unge forskere har klart å løsrive seg fra forgjengernes manglen de objektivitet. -Forøvrig er B.s 6 siders artikkel tyensynlig et ledd i et organisert forsøk på å svekke de svenske rettslärdes avsløring av NS-oppgjørets politiske ensidighet: der möter vi nemlig ater like påskudd som at disse utenforstående jurister mangler pers. erfaring om tysk okkupasjon gru osv. B. riteres sågar over at nøytrale rettslärde brukes betegnelsen "exilregjeringen." Etter en svært overfladisk gjengivelse av deres kritikk hevder B. at "selv dette lille innblikk i den svenske betenkning vil vekke følelser av ubehag hos norske lesere." Siden han påstår at han er bekjent dermed tillater jo meg å bemerke: riktignok er det svært små forhold i Norge og nesten slik at alle kjenner hverandre men jeg tror at B. er dårlig orientert m.h.t. den yngre del av folkets syn.

Før jeg forlater B. må jeg kommentere en replikk han innledningsvis kom med: dens innsettelse i norsk Okkupasjonshistorie, 2014, år ikke oss gode nordmenn at ls.dømte etterpå i årtier har vært nektet adgang til deres tidligere plass i vårt samfunn..." Og da jeg i år leverte 1. og 2. del av mitt manuskript til noen tidl. advokat-kolleger i Oslo så måtte jeg en lignende innstilling, tonen var da denne=

"Jada, vi skal nok lese gjennom Ditt skrift - men vi vil gi Deg et godt råd - synes Du ikke det rekker at Du optro som forsvarer overfor nazistiske lands-vikerne" om Du ikke også skal forsvare dem etter at de ble dømt. Disse taperne har vi da plasert der de hører hjemme nemlig utenfor gode nordmenns selskap. Og er det så at Du inviterer slike i Ditt hjem så er heller ikke Du velkommen hos oss lenger. Nu vet Du hva Du utsetter Deg for om Du ikke følger vårt velmente råd"

Jeg svarte dem omtrent dette: Jeg beklager at Dere ikke forstår at jeg kun forsvarer slike som jeg vet har vært utsatt for politiske justismord og om det er så at det skal få slike konsekvenser så vil jeg kun si følgende: jeg skal nu kort forklare dere hvorfor de jeg forsvarer ikke var eller kunne være "nazister" og utsattes for et udemokratisk overgrep og hvis dere da fortsatt ikke deler mitt syn så er jeg enig i at vår fortsatte forbindelse er uten betydning: så ga jeg dem en konkret påvisning med eks. på at den politiske ideologi som fortkortet kalles nazismen er en radikal sosialistisk bevegelse til ifølge sitt vesen og program hører hjemme på venstresiden. Jeg sa også at det var NS-oppgjørets kollektivisering som også hadde gjort disse NS-veteraner til det angelsakser kaller "misplaced persons" uten nevneverdig SOSIAL STATUS. Og jeg fortalte dem også hvordan disse mine landsmenn urett var blitt utsatt for kollektivhetsen siden mai 1945: enhver s.k. god nordmann som ville dem tilliv kunne bannlyse dem med de følgende 5 ord: "Du var i NS under krigen." Og intet de utpekte innvendte mot kollektiv-anklagen kunne unnskyldte dette faktum - mente anklagerne. Og så ga jeg div. eks. på dette.

Men følgende sammenligning: 1. I et intervju med Morgenbladet, publisert 7.3.80 forteller FNs gen.sekr. Kurt Waldheim at pressen etter hans utnevnelse ofte spør ham hvorfor han tjenstgjorde i den tyske hær under krigen. Derpå svarte han: "Men jeg hadde intet valg, da jeg ble utkalt, hvis jeg hadde nektet ville jeg blitt stilt for krigsrett"- og som vi idag vet førte slik militærnektelse ofte til dødsstraff. Så det godtas av seierherrene - hvortil som bekjent i Norge også hører alle disse isfront-journalister som var mindreårige eller ufødte i 1940. 2. Men når så en som hadde vært aktiv i NS i 7 år før 9.4.40 forsøker å forklare hvorfor de kollektive fordommer da, med sosialistregjeringens arrestordre via HOK av 14.4.40 mot alle gamle NS-medl. bragte dem i en uforskyldt tvangssituasjon, som heller ikke ga dem noe fritt valg så er jo tonen en helt annen. Jeg vet om notoriske tilfeller blant mine klienter hvor v. k. NS-veteraner av visse venner i 1940 ble oppfordret til å bli i NS som hjelpere og så av de samme "venner" i 1945 fikk høre den løgn at disse i 1940 skulle ha rådet dem til straks å bryte med NS. En psykolog jeg talte med om dette mente: "dette er et typisk eks. på opportuniste, i 1940 behøvde disse venner hans hjelp mens de i 1945 da faren var over kun dermed ville gardere seg selv. Disse smarte skyr som vi vet inge midler for å hevde seg i enhver situasjon men ofte vil deres løgnaktighet tilslutt avsløre dem.

Som et PS bør vel tilføyes at Östrikeren Waldheim var 20 år gammel da Österrike i 1938 okkupertes av Tyskland og hans far for 1.gang arrestertes - "faren gikk så ut og inn av fengslene i de første årene tyskerne hadde makten i Ö." Det var i 1971 at Waldheim ble utnevnt til FNs gen.sekr. Samme år utkom hans bok kalt "Det Österigske eksempel." De som leser den vil bedre forstå hvorfor den allierte okkupasjon av Österrike først ble opphevet i 1955 - hele 10 år etter. I Moens Verdenshistorie 1870-1970 godkjent av KUK i 1971 for bruk i gymnasiet og utgitt i 1974 står på side 162 kun fölg. 2 setninger om Östrike: "Ö. fikk fredstraktat først i 1945. Det slapp å avstå noe land men ble avrustet og måtte forplikte seg til nøytraliitet og til ikke å forene seg med Tyskland." Derav må n. gymnasister nærmest få det inntrykk av Östrikerne helst ønsket atter å bli underlagt tyskere men som bilaget viser var dette abs. ikke tilfellet. Dr W. bruker 20 sider i kap. 5 for å omtalte Ö.s kamp for fredstraktaten, -17 år etter at Ö. forsvant fra Europakartet, som W. sier. Men også de første kapitler om fødsel fra kaos og Ö.s kamp for eksistens er gripende: der beskriver W. freden som ikke var noen fred, hvordan dr.Renner og hans Ö.delegasjon ble behandlet i Paris i 1920, derom skriver W: "The autrian delegates were treated like prisoners and excluded from contacts with other delegations so there was no chance of negotiations, they had to read a text of 300 pages at St.Germain."

Dette skrives mandag 10.mars 1980 og derfor og hermed må forklares hvorfor denne min sakssammenfatning må få preg av hastverksarbeide: i den anledning må jeg henviser til det forbehold jeg tok i det PS til epilogen som avsluttet 2. del av dette utdrag av "Motoppgjøret" = i februar regnet jeg med at det som vanlig ville oppstå forsinkelser i Stortinget og at den kollektive diskriminering mot alle ca. 53.000 politiske dømt først ville komme opp der etter påske, dvs. fra tirsdag 8.april men nu foreligger visse informasjonen som tyder på at jeg kan ikke ta det for givet. En av disse indisier på at ulov-saken alt kan komme opp i tinget nå i mars måned er den overdrevne vekt som pressen nu tillegger det den ofte kaller Q-saken, og hvormed den mener at det er så sensasjonelt at testamentet etter fru Maria Q. avslørte at hun eide en meget verdifull kunstsamling, bl.a. over 100 malerier tildels av kjente mestere. Dette sensasjonsmakeri tas av mange som opptakten til Stortingets behandling av den sjikanøse ulov-sak og derfor har jeg atter måttet forandre skriftet=

I ovennevnte PS til epilogen tok jeg det altså for givet at Stortinget først ville behandle uloven etter påske og skrev derfor: "1. jeg forbeholder meg å kommentere den måte hvorpå pressen omtaler 9.april 1940 pr. 9.4.80 og 2.do. m.h.t. til den ev.debatt som antagelig må forekomme i Stortinget i forbindelse med den sansynlige vedtagelse av forslaget om å ilegge alle politiske dømt en uhyrlig tilleggstraff - som dermed atter urett vil ramme disse ca. 2% NS-veteraner som alt 14.4.40 ble rammet av sosialistregimets arrestordre via HOK av 14.4.40 og som ennå ikke kan protestere i pressen mot denne kollektivisering."

Nå Det svenske kopi-firma som også formidler forsendelser til ca. 1.000 prominente norske borgere, hvorav de fleste blir stadig mere arrogante og provoserende overfor enn her overlevende NS-medl. har fått følgende resp. instruksjoner "A.del 3 forsøkes tilstillet firmaet senest pr. mandag 24.mars slik at denne siste del kan være mottagerne i Norge ihende senest mandag 31. mars, dvs før påske OM uloven kommer til Stortingsbehandling ni i mars."

Morgenbladet reagerer sterkt mot det den 7.3. kaller for Dagbladets "likplyndring": avisen anvender også ironisk overskriften "fra kultursiden" og gir der et avtrykk av en Dagblad-side i hel bredde dekket av overskriften: "MARIA Q. VILLE GRÅTT" - hvis hun idag hadde kunnet komme inn i den leilighet som hadde vært hennes i 40 år. Og så følger i teksten en oppramsing av alt det avisens påpasselige observatører iakttok der - hvilket var preget av det rot som var oppstått under inbruddet der ifjor høst da boligen stod tom mens fru Q. lå på sykehus. Morgenbladets kommentar er bl.a. "Bobestyreren har av oss ukjente årsaker sluppet bladets journalister og fotografer inn i den innbruddsherjede leilighet der min. presidentens enke tilbragte en tung og vanskelig livsaften. Resultatet er et oppslag som fyller mesteparten av Dagbladets 1. side med over 500 ord. HER LEVDE HUN MED MINNENE: MARIA Q.s PRIVATE FENGSEL." Og så loves nysgjerrige lesere mere på side 9. som omtrent i sin helhet er viet restene av enkefru Q.s privatliv. (jeg sparer mine lesere for videre detaljer vedrørende boligens tilstand) Avisen kan berette om et liv i fattigdom: klårene - hører en fjern tidsepok. Db-reporteren fant kladden til fru Q.s selvangivelse for 1955 og kan fortelle at hun knapt hadde salt til maten med inntekt under 4.000 kr. Så skriver Mgbl.="Den vakre glade eventyrprinsessen fra Russland hadde en livskveld hun i sin ungdom ikke hadde kunnet forestille seg. Hun var ansom, usikker og redd for alle andre enn de få som hun kjente, heter det i Dagbl. Den videre snoking i Maria Q.s etterlatte saker bragte for dagen at hun ennå hadde sin sirlig håndskrevne arbeidsbok i aritmetikk fra skoledagene i Russland..." I en liten notis i samme Mgbl. opplyses at ukeavisen "Sunday Times" av Oslo Indremisjon har fått eneretten til publisering av interiørbilder fra fru Q. siste bolig. Da bladet har 6 ukers trykktid så slipper ikke norsk presse inn i den før denne tid er omme -het det der. Men det rettes i Aftenpostens aftnr. samme dag slik: "Maria Q.s bolig: pressen får slippe inn når den er ryddet." Og det tar ikke så lang tid - fremgår det av den meldingen, i hvilken bobestyreren forsikrer om at det ikke var meningen å foreta forskjellsbehandling av pressen. Og derom følger så en lang forklaring. I en annen notis i samme avis kan avisen melde at det er LITE NYTT I Q. 7.SANS" for 1940 som tross grundig tidl.granskning altså først nu er funnet: Naturligvis er det Dagbladet som sikret seg eneretten til å gjengi den og der spekuleres vel i at den er såpass dramatisk at det kan øke løssalget. Historikere Aftn. har talt med betviler at den vil ha et slikt innhold at den vil kunne betraktes som et viktig historisk dokument...Men det vil vel Dagbladet. lesere helst selv avgjøre - de utgjør en sikker del av gatens parlament.

Pressen vil nok ennå i mange uker foren og vel også etter 9.april 1980 kunne veltre seg i det som for en del senere vil bli kalt Q. saken årgang 1980: da jeg betviler at flertallet av dette skrifts lesere daglig leser Morgenbladet, hvilket de burde, så formoder jeg at følgende historie av 10.mars kan ha nyhetens interesse for mange av dem: "Nu er også Q.-almanakk funnet". Det er Q. dagbok fra 1940 -det gjelder og den er vistnok ikke identisk med denne 7.sans som også ble funnet? Dette synes å fremgå av det følgende="

Dette enestående historiske dokument gir Q.s notater fra dag til dag gjennom selve skjebneåret i norsk historie, nemlig 1940. Og Dag-boken har ifølge Dagbladet ikke vært kjent tidligere. Og den ville ha interessert retten under prosessen mot Q. i 1945, heter det videre "men Q.s 7.sans ble ikke fremlagt". (Er det da samme dokument? Det kan da ikke være så delte meninger om dets historiske verdi?) Ingen kjente "dagboken" unntatt Q. og frue og intet er opplyst om hvor den har befunnet seg i disse 40 år? Den dukket dog nylig opp i et antikvariat i Oslo, tilført dit av en privatperson. I forrige uke ble den så solgt til en annen privatperson og med salget fulgte Q.s 7.sans for 1923 -får vi vite av Db. samt etpar brev til Q. fra Nansen + enkelte andre papirer. Og vedkommende person har altså stillet denne "dagboken" fra 1940 -som er det klart mest interessante dokument i denne samlingen til Db.s disposisjon. Det står intet om sp. pris. Og etter det avisen forstår er det mulig at "dagboken" snart igjen vil bli omsatte i markedet. Det skal altså jobbes videre, noe også Indremisjonen er implisert i. Hør så dette:"Q.s dagbok" fra 1940 viser fra dag til dag i tiden frem til 9.april 1940 Q. egen opptegnelser av lysskye møter og hemmelige avtaler. Og fra tiden etter statskuppet av 9.4.40 viser "dagboken" glimt av Q.s liv på maktens tinde - og i dypeste avgrunn av fortvilelse. Og han noterte også div. om sin familie: litt om Maria, mere om brødrene, men mest om moren."

Det later ikke til at stoffet helt tilsvare den forönskede hensikt: å få den henrettede Q. yderlige redusert - og husk hvergang noen humanist skulle vove påtale overfor våre isfront-redaktører at det er noe som heter å respektere privatlivets fred da har de svaret klart:"Men vi må da forhindre ev.tendensen til martyr-dannelse"- som om et slikt argument skulle ha noensomhelst berettigelse.- De av leserne som nu lurer på hvorfor denne reportage bringes inn i konsentratet av min bok bør lese følgende forklaring= Den gir konkrete eks. på hvordan pressen hemningsløst fortsetter med å lave den ene Q.sak etter den annen. I 1974 erklærte prof. A. at han fant det da pågående NS-oppgjør nr.2 for motbydelig men dermot sier han intet i sin bok i 1979? Dette at Dagbladet i mars 1980 navngir mange som hadde forbindelse med Q. i tiden 1.9.39 til 9.3.40 sjokerer mange yngre mennesker som ikke forstår at avisens politiske hensikt nettopp er å kompromitere borgerskapet - det radikale blad vet nemlig at mange av de gamle NS-medl. tilhører slekter av den økonomiske overklasse. Men skal da dette aldrig stoppe - skal det da fortsette til år 2000?

Som sagt er Morgenbladet en av de få norske aviser som tør oponere eller la andre oponere i sine spalter mot Ap.s serie av konsulenter mm. På dialog-siden 10.3. angripes således prof. A.s bok "Den vanskelige oppgjør" av A.I.Bru, som der får publisert et "åpent brev til prof. John.A." (det blir stadig tydeligere hvor A. har sine politiske sympatier) Brevet gjengis her omtrent i sin helhet idet det klart viser hvordan A. bedriver sin propaganda=

"I et TV-på sparket program for en tid siden ble det antydnet (av den katolske påter) at Deres bok "Det vanskelige oppgjøret" kunne være en verdig avslutning på debatten om ls.oppgjøret. Men om den skulle være det siste ordet i debatten (mellem gode nordmenn) så måtte den ikke innholde så mange åpenbare feil som den gjør.- De skriver f.eks. på side 18 "General Ruge gikk etter egen ønske i tysk krigsfangenskap sammen med sine tropper." Det er uriktig. Det er en kjent sak at tyskerne somregel ikke tok norske menige soldater til fange men kun avveinet dem å sendte dem hjem. Jeg traff selv flere norske soldater som ble hjemsendt straks etter trefningene de hadde vært med i var over. Aftenposten for 8.5.40 har da også en stor overskrift som lyder: HITLER FRIGIR ALLE NORSKE KRIGSFANGER. Videre står det at yrkesoffiserene måtte avgi æresord for å slippe fri. Ruge gikk nok senere i tysk fangenskap men påstanden "sammen med sine tropper" er uriktig. Ruge var i sitt hovedkvarter til 27.6.40 da dette ble oppløst. I følge Sverre Hartmanns bok "Søkelys på 1940" side 71 fikk Ruge 12.6.40 besøk av general Dietl og skrev følgende dag et takkebrev til ham. (er det slik en överstkommanderende optrer under fortsatt krig?)

Mitt spørsmål til Dem prof. A. er da: 1. Mener De at Deres anførsel om general Ruge og hans tropper stemmer? I bokens side 19 står det: Regjeringens største aktivum var Norges store handelsflåte på havene og ble rekvirert av den og seilte for norsk regning." 11.11.39 sluttet norske redere en avtale om norsk tonnasje med den Britiske regjering og denne ble godkjent av regjeringen 20. 11.39. Mitt spørsmål blir det: "Hvorfor nevner De ikke denne betydningsfulle avtalen i Deres bok?" På side 99 i Deres bok skriver De: Derfor ble general Fleischer og hans stab med over til Storbritania. I general Fleischers etterlatte papirer (boktittel) heter det på side 74: Det ble meddelt meg av forsvarsmin. at jeg kunne ta med meg en offiser og hans hustru. Stabsjefen ved 6. divisjon major L-L. måtte bli igjen fordi han måtte lede troppenes tilbaketrekning og demobiliseringen. Forsvarsmin. og jeg ble derfor enige om at jeg kunne ta med meg adjoint i generalstabens løytnant Sch. med frue." Men på side 75 sier Fleischer videre at Sch. med frue måtte opp men admiral D. meddelte da at fru Sch. ikke kunne få bli med uten spesiell tilladelse fra Koht og han vegret seg! Sch. ble da stillet fritt OG BLE IKKE MED til GB. General Fleischers fremstilling støttes helt av UK.s innstilling under avsnittet "Forsvaret" på side 54. I "Morgenbladets" leder av 15.12.47 står det da også bl.a.: Han (Fleischer) kom til England uten å få med generalstabsutdannet hjelper. At ingen av de mange fullt utdannede norske offiserer som da var i Nord-Norge ble beordret med over var iallfall ikke hans feil... Det er etter dette ingen tvil om at Deres opplysninger om Fleischers tab. er helt uriktige. A.I.Bru" Det gjenstår å se om prof. A. verdiger Bru et svar?

Ng: Jeg innser forlengst at det nok blir meget vanskelig å begrense dette sammendrag til ca. 100 sider: Dertil bidrar at jeg bl.a. i posten idag fikk et langt brev fra sønnen til en NS-veteran som emigrerte til USA noen få år efter at han ble sluppet ut av fengslet i Oslo efter sin første og siste straff. Jeg skal nu gi et kort utdrag av det han skriver av interesse i denne forb.=

"In my profession as a lawyer I have studied even norwegian law: it was naturally the reports my father gave me while I was student that led to this. The arbitrary (i.e. actions based on "opinion" or impulse, not on reason, and law punishments was imposed upon him and other old party members too while they were in custody deprived them of their civil rights. I have heard from norwegian students who visit our universities that in Norway their law students are subjected to certain restrictions unworthy a real democracy. Somfor inst. no case studies related to the political processes of the old members of the national union are permitted! -Well I suppose that your counter report is looked upon by those left wing juries og a generation ago as "underground activity? or a troublemaker? (isfrontpressens standard-betegnelse er jo kverulanter) You small nation keeps pretending that all its citizens are entitled to enjoy civil rights but according to the letters my father sometime receive from Oslo some of his old friends are still treathed as criminals."

Jeg har i min bekreftelse meddelt at det ennu ikke anses for "god tone" å nevne ls.dömtes navn i de gode nordmenns selskap, at det ennu består enslags "silent conspiracy" og at den norske "coloured line" må overholdes, og at den som overtrer denne grense selv befinner seg i faresonen. Jeg har forklart ham at det i Norge består en rekke med mere eller mindre lukkede foreninger og klubber hvor egeninnsatsen "under krigen" forherliges, hvor overleving i KZ beundres og hvor enhver form for illegal innsats m.h.t. dens nasjonale betydning overdrives. Av sistnevnte kategori - har jeg forklart ham - finnes det en rekke spesial-klubber, som sabotørene, avisutdelerne, losene, slippplukkerne, og blant "gutta på skauen" hundrevis av s.k. hyttelag. Særlig betydelig skal gruppen "deknings-eksportene" være som måtte ta seg av de tusenvis som følte seg i faresonen, og i denne sammenheng må heller ikke de mange "eksportører" glemmes, samt de tusenvis av "mellemmenn" - (hadde okkupasjonen foregått i vår tid så ville man vel her måtte ha to grupper, nemlig også "mellemkvinner"?). Utlendinger har vanskelig å forestå at de fleste av disse grupper og gruppering befinner seg i et permanent beredskap, ja de må vel fortsatt regnes som pionerer m.h.t. psykologisk krigføring, og de holder jeg jo i form ved å ha den "indre fiende" under observasjon, noe kommunister finner meget beleilighet idet det er få som tenker på at egentlig bør vel også de overvåkes. Det er dog meget komplisert å gjennomføre idet disse jo utgjør en viktig del i disse her omtalte fhv. illegale aktivister i retrett,

Det er altså så i Norge i året 1980 at ennå venter de ca. 53.000 ls.dømte på at det ~~Siden 1980~~ ^{Siden 1980} ~~finnes en liste~~ ^{finnes en liste} an Stortings-representant som innen tinget oppløses i juni i år under den ventede debatt om uloven skal kunne komme med en uttalelse som disse muligens kan fortolke i rehabiliterende retning.

Men hvorfor er da "Arbeidetbladet" så irritert når borgerlige aviser minner om at den ls.dømte ting-representant som ennå sitter på Stortinget (som faktisk sikret Ap.makten i 1977 ved Stortingsvalget da) tilhører SV Selvsagt er det fordi Ap. ikke sent og tidlig ønskes å erindres om at det kun er mee slik kommunistisk støtte at Ap. kan sikre seg rent sosialistisk ting-flertall.

Et skriveri i Aftenposten som særlig iriterte Arbeiderbladet var det som forekom der 17.8.79 og forfattet av denne petitjournalist SKAGG (et dårlig kamuflert pseudonym forresten) Under devisen "Ikke så greit" angriper han redaktøren i Arbeiderbladet for manglende konsekvens idet hans motstand mot dødsstraff for landsforredere under krig er politisk betinget. Derfor "kan regjeringsorganet samtidig oppfordre til likvidasjon av sorte diktatorer i Afrika - forutsatt at slike maktmisbrukere ikke har limt på seg etiketten SOSIALIST, fordi da drepet de jo sine motstandere i "fremskrittets navn." Og det er en sterkt formidlende omstendighet - sett fra Youngstorvet."

Videre:"Nu har Arbeiderbladet atter gjort seg skyldig i inkonsekvens: fordi da SV for ca. 6 år siden fikk innvalgt på Stortinget to representanter som var straffet for LANDSVIK så var faktisk samme Arbeiderblad dypt indignert over at dette kunngjordes i endel borgerlige aviser (sogar med svært sensasjonelle oppslag innledet av "Sjøfarten" høsten 1973) De to landsvikdømte hadde jo alt - som det heter - gjort opp med samfunnet før den tid (det er nettopp dette som humanister nu lurar på pga. kollektivhetsen mot alle ls.-dømte som nu har pågått i hele 7 år?) det fastslo ihvertfall dengang regjeringsorganet med harmdirrende nedlatenhet." Men så kommer inkonsekvensen=

"Nu har imidlertid Ap. oppdagat at en tidligere ls.dømt FRONTKJEMPER (som altså sloss mot den røde arme) befinner seg på en liste ved det forestående kommunevalg og da slår det samme "Arbeiderbladet" til for fullt og benytter hele førstesiden til å ta avstand fra denne! (som altså ennå ikke har gjort opp med samfunnet - for å bruke sosialistavisens egne løgnaktige klisje) Og da blir det vanskelig å forstå dette." (Aftenposten sitter dog selv i glasshus fordi det navnga samme frontkjemper og erindret om han nazistiske fortid)

Så følger Skagg konklusjon på dette: "Mener virkelig kamerat Brunvand (Ap.-avisens red.) at det er så mye verre for en slik å stå på en kommunevalgliste enn det er å bli valg inn på Stortinget - også for en landsvikdømt? Eller er årsaken til alt oppstyret i Ap.bladet denne gang en landsvikdømt? Eller er årsaken til alt oppstyret i Ap.bladet denne gang at denne frontkjemper er oppført på liste til et IKKE=SOSIALISTISK politisk parti??? (ingen kan da være i tvil dette om de betenker at Sp. i 1945 frifant ca. 200.000 av sine egne tyskerarbeidere... men det tør nok ikke "Skagg" nevne i denne forb.)

NB: her er det atter svært nærliggende å erindre om at i hele mellomkrigs-tiden gjentok norske revolusjonære arbeiderledere at "fedrelandet" det var kun et latterlig borgerlig begrep som klasse-fienden dyrket bl.a. for med sin hår å kunne holde arbeiderklassen nede. Og derfor var det også dengang så mange arbeiderledere som av sine egne ble beundret når aktivt motsatte seg avtjeningen av den obligatoriske verneplikt som rekruttjenste og også ble dømt for dette. Dette kaltes da klassejustis - og jeg kunne fylle en hel bok bare med sitater som datidens Ap-ledere anvendte i sin fanatiske klassekamp og ingen skal noengang få innbilt meg at dette kapittel er helt avsluttet i norsk politikk. Vi ser nemlig - som ovenfor antydte stadig nye slike tegn. Og atter erindrer vi som idag er gamle hvordan en av dem i Sovjets Oslo-ambassade i en tale presterte å si at en arbeiders liv er mere verd enn 20.000 tyvetusen borgerliges. Det er med deres arvtagere at borgerskapets politikere kompromisser når det sogar går så langt at det kaller dem for bra sosial-demokrater - som om det skulle være noe demokratisk over dem. Dette til tross for at Bratteli og Co. og deres efterkommere Steen & Co. stadig med Førde forkynner at behovet for det sosialistiske samfunn ennå er et like sterkt Ap-mål. I den forbindelse bør det rekke å henvise til Ap.s samarbeide med SV - kommunistparti nr.2 - det synes ikke å by som nevneverdige komplikasjoner, - selvom det naturligvis forblit et stort dilemma at den kvinne som reddet Ap. i 1977 er en av de ca. 53.000 ls.dømte - som altså nu - om Faremos vilje følges av de borgerlige - må ofres for den store sak skyld - for sosialismens skyld - for å være ironisk.

og på 12-mars-uke korrespondentopptakter til 9. april 40 år etter: Aftenpostens topp-reporter Sander er en stort oppslått anmeldelse av den danske offisers bok om "9. april", med undertittel "De tapte muligheters dag illustrert av et stort foto visende tyske soldater i marsj opp Karl Johan. Under fotografiet forklarer avisen at "det tyske felttog mot Norge var et av verdenshistoriens DUMSTRISTIGSTE felttog, skriver forfatteren av boken om 9. april 1940." S. konkluderer med å si at OM Norge hadde mobilisert pr. 1.9.39 så ville ikke tyskerne ha angrepet oss - fordi risikoen ville ha vært for stor...

Det som pressen foran 40 års minnet synes mest opptatt av er hvem som skal få utgi Maria Q.s etterlatte papirer, bl.a. manuskriptet om Q. Da det ikke er avsluttet er det ennå uklart om det vil bli utgitt alene i foreliggende form eller sammen med andre papirer, korrespondanse osv. Den s.k. testamentfullbyrder mener at det dette etterlatte materiale måtte innbringe kontant må tilfalle Maria Q.s legat - men det faller vel ikke i de 3 konkurrerende forlags smag? - Og så overveier Oslo Kommune om det skal fremme krav om erstatning i hennes dødsbo fordi maleri-gaven til Q. på 178.600 kr. finansiertes av kommunens midler. Men SISTE NYTT: noen av maleriene i Q.s dødsbo i 1945 ble solgt tilbake til den tidl. eieren/selgeren for 50.000 kr. som fordeltes med 25.000 på det dav. Erstatningsdirektorat og 25.000 på Oslo kommune og de to beløp skal fratrekkes det ev. krav i Maria Q.s dødsbo, ifølge en NTB-melding. Men viktige dokumenter fra resp. saksmappe skal være forsvunnet så rekonstruksjonen kompliseres - dog skal det finnes kopier i en annen mappe, sier en historiker.

Følgende replikk er egentlig intet apropos fordi meget av mitt skrift går ut på å vise hvordan hele den toneangivende norske presse nu i ca. 35 år har bidratt til å undergrave livsmulighetene i Norge for alle de titusener av ls.-dømte + deres ca. 15.000 økonomisk straffede hustruer + deres familier. Disse i 1945 mere eller mindre ruinerte landsmenn har aldri kunne gjenvinne noe av sin tapte økonomi og de fleste av det er idag vårt samfunns fattigste, dvs. disse som må forsøke å overleve som s.k. minstepensjonister, hvilket betyr at deres livsbasis stadig forvårres fordi egosentriske yrkesaktive og deres politikere siden 1967 - da den s.k. folketrygd innførtes - aldrig ordentlig har ville kompensere sterkt årlig inflasjon heller. Også heri har de yrkesaktives presse et stort ansvar og nu kommer jeg til noe meget viktig som fhv. Cappelen-forlagsred. Groth har fått lov til å inkludere i sin glimrende serie om "rettferdighetens gift I,II,III, med undertitlene "De venstreradikales og de undertrykte", og "Likhetens skjebne" og "Svikten i midten."

I del II skriver Groth 11.3. i Afttp. under avsnittet "SKRIKET som uteble" (i del III følger illustrasjonen dertil: et samarbeidet tegning av Munch's poken på broen men bakgrunnen er ikke patrisierhuset i Aasgårdsstrand men Kremls tårn - som inngir henne frykt) følgende treffende beskrivelse av vår presse idag = Groth skriver om alle disse progressive journalister som skriker høyt når en neger lynsjes i USA men som tier når millioner omkommer under kommunistiske regimer: Eksempelene (div.) er tatt med fordi venstreradikalernes overtallighet og dominans har ført til stor infiltrasjon i journaliststaben i alle aviser UANSETT politisk grunnholdning. Og når nu disse konfronteres med uhyggelige fakta så forblir de utpåvirket. Groth nevner at bare deftår den 2. verdenskrig har Sovjet overtatt 20 tyve land som kunne ha vært vestens allierte, dvs. reddet for demokratiet. Men Vester har siden 1917 ikke gjort annet enn å støtte kommunismen: Påvirket av Solzjenitsyn sier G. at f. eks. Ukraina i 1941 så en sjanse til befrielse fra Stalins terror. Og mens radikale liberale i vest fremdeles forstår at Sovjet må befri seg fra "innsirkling" (argumentet bruktes forleden både av prof. Galtung og NPK's intervjuer - en meget ung kvinne - da de forsvarte okkupasjonen av Afghanistan) så underlegger Sovjet seg videre områder bit for bit. I den forbindelse skriver Groth at det er lettere for Sovjet å kvele Vesten ved å stoppe oljetilførslen fra Mellen-Østen enn å gå i krig mot Vesten. Som PS til dette vover jeg å påstå: nordmenn vil først innse at frontkjempene på den finske østfront og også ellers forsøkte å forsvare Norden og Norges sak om/når den røde arme okkuperer norske områder. Mange mener nu at det som foregår på Svalbard er delvis okkupasjon?

Hvem husker ennå Groths artikkel i A. 17.10.78 om Sovjet-mennesket: Groth henviser til Time av 18.2.80 hvor mester S. advarer vesten i siste time og minner om dets forrederi fra 1917 av da den røde arme likviderte titusener som nektet å la seg mobilisere i Sovjethären. S. opplyser at den s.k. progressive opinion i vest begeistret tiljublet terror-revolusjonære også dengang.

3. fortsetter slik: dette tiltross for at over 30 russiske provinser i 1921 gjennomgikk forferdelige folkemord av samme skole som røde kumers teror i Cambodja. (Kampuchea) Sovjetter avgjorde hvem som var overflødige og hvem som skulle få overleve, dvs. efter omskolering kunne bli ord.bolsjeviker.

Behøver jeg å nevne eks. på hvordan sosialiseringen i Norge støttes av den borg. presse? La oss se på et leserbrev som stod i A. samme dag i mars 80: Overskriften lød "SOCIALISME: herr red. Jeg finner det nød. å uttrykke min forferdelse over at Deres avis kan gi redaksjonell plass for artikkelen: "Ingen folkerett til å eie egen hytte" (hytte ja) som stod i A. 1.3.80. Dette er rendyrket sosialisme. Oppdal kommune har arran til ca. 1 million hytter mens hele Norge antas å ha ca. 250.000 hytter. E.A.Trondheim."

Men før jeg forlater kapitlet om våre hjemlige radikale Sovjet-beundrere som vil jeg nevne et eks. på hvordan Mot-Dagister bedrev sin kommunistprepaganda i Norge i mellomkrigstiden: Forlaget FRAM utga i 1932 en bok kalt "POLYPPEIN" hvor 8 bolsjevik-forfattere i tildels svært brutalt sprog og med typisk kommunist-jargong fortalte om "Agitasjonsvognen, Hunden, Knivene. Polypen mm. Som bokens oversetter presenteres den radikale socialist Bryn-julf Bull, som senere under NS-oppgjøret ble belyst som den nådeløse aktor der helst nedla påstander om straff fra 10 år og oppover. Boken innledes med biografier av forfatterne: derav fremgår at de fleste av dem hadde gått i Gorkis skole, denne ble som vi vet marxist alt i 1905 (Gladkovs far var en proletarisert småbruker uten skolegang, nærmest analfabet, kom klarte å gå noen r på middelskolen, født i 1893, 8 år gammel sendte han en fortelling krevet på skole til Gorki som fastslo hans anlegg. I 1905 altså 12 år gammel deltok han i en revolusjonær ungdomssirkel hvorfor han forvistes til en landsby hvor han alt i 1907 var lærer! Naturligvis deltok han i oktober-revolusjonen, skrev boken "Cement" osv.) Også forf. Nikitin ble godtatt av Gorki, bl.a. hans bøker var "Plukten/Portet, og Rudenkos forbrydelse alle med motiver fra borgerkrigen. Så får vi vite at også forf. Semjonov var en typisk proletargutt, hvis far var metallarbeider. S. var aktiv revolusjonær og kjempet i den røde arme i 3-4 år på mange fronten, bl.a. i Sibir, Mongoliet og i Polarområdet. Etter borgerkrigen deltok han i kommunistpartiet og div. sovjetter. Også han ble støttet av Gorki som likte hans roman "HUNGER". I disse bolsjevikfortellinger forekommer glosser som kjøter, blodhund, klasseforreder, halvratne melkeansikter, ekte bolsjeviker, som ikke må forsmå noe middel i klassekampen osv. Som leserne vil forstå at det ut-søkte sovjet-vokabulæret myntet på klassefienden, de kontrarevolusjonære..

Bolsjevikers borgerkrig mot Landsmenn idealiseres av radikal ungdom i disse påstander hårde 30 år. Det heter at våre dav. kommunisters barnebarn tar avstand fra besteforeldrenes bolsjevikbeundring men her melder seg dog følg. motforestilling: hvordan kan det da stemme med det faktum at nesten halvparten stemmer sosialistisk ved Stortingsvalg? 1. disse tror at sosialisme ikke er identisk med kommunisme 2. alle disse barn og barnebarn av klassebevisste kommunister-sosialister, som later som om de har forlatt arbeiderlassen og befinner seg i den store middelklassen de stemmer allikevel radikalt ved de hemmelige valg! Dermed kompenserer de sitt "klasseforrederi". Og om de i fylla råber dette og synes de bør forsvare seg overfor mellom-klassemedl. så griper de somregel til argument som Ap.s sosiale reformer ga oss "Økonomisk fremgang" og "vi synes vi må vise solidaritet med våre foreldre hvis slit var forutsetningen for denne fremgang. "Det er jo ikke å vente at de i beruset tilstand skal kunne innse at argumentene er svært foreldede

NB: Forsåvidt som mitt MOTOPPGJØR behandler den sosialt utstøtte minoritets livsvilkår i Norge så må pressens medansvar i dens nød bli litt av en rød tråd i denne beretning. Ta nå som eks. den måten hvorpå K.B. i Morgenbladet 11.3.80 på side 2 som kalles Kommentar og debattsiden, under rubrikken "I brennpunktet og overskriften "QUISLING" fremsetter en redaktørs besyn =

"Som en ouventure til merkeringsen av 40-årsminnet for 9.april 1940 er det (især i norsk presse) blusset opp en voldsom Q-interesse i de siste ukene. Den direkte foranledning til dette er enkefru Maria Q.s bortgang og det som i den forbindelse er fremkommet. Like usmakelig som enkelte pressorganers grafing i avdødes mest intime privatliv virker, like betydningsfullt synes VI det er at dagens nordmenn nu - 40 år efter 9.4.40 blir minnet om det som skjedde i 1940 og om Q.s rolle i dette. En rundspørring blant endel tilfel-

disse ungdomsrepresentanter, som en avis foretok forleden, avslører en nesten Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014s mange om HVEM og HVA Q. var. (og tenk da på hvilken misjon disse journalister mener å ha når de da automatisk fremsetter kollektivlegenden om: 1. hvordan Q.s gamle garde opptro som en 5. kolonne - et falsum og 2. at "60.000 borgere ble forredere" og 3. at alle disse etter at rettsstaten var gjeninnført fikk sin velfortjente straff og siden selvsagt vanskelig kan aksepteres av gode nordmenn. 4. Disse uslinger de vover tilogmed å lave etslags naziforbund og taler om "sosial oppreisning" det er da ikke grense for deres frekkhet - ja dette behøves ikke videre utbroderes fordi det er velkjent for isfrontens mange tilhengere hvortil må regnes det radikale Storting som pressen nu i 35 år har presset).

Så skriver K.B. -redaktører som ennå synes at frontkjempere er erkeforredere. "Viktigere er det at dagens ungdom blir minnet om hvordan tilhengere av et totalitært system kan komme til (og kom til mener han) å forråde sitt land når forholdene legger seg slik tilrette, (atter er det påstanden om kollektiv "nazistisk landsvik" som dukker opp - denne klisje som pressefolk stoler på aldri vil bli avslørt bl.a. fordi NS-veteraner boikottes også av borgerlig presse!!! KB glemmer hva Mgbl. skrev før om at gamle NS-medl IKKE var nazister!!!

Nå lurar K.B. på "hvorneget som kunne ha vært avverget med en mere effektiv overvåkningstjeneste dengang" altså før 9.4.40 (har det et øyeblikk streife K.B. at det i tide etter august 1939 - da allianse Hitler-Stalin etablertes også i Norge var en sterk kommunistisk 5. kolonne som siden i norsk presse så og si er forblitt TABU?) Men K.B. vover så antyde at politikerne dengang burde ha hatt større evne og vilje til å erkjenne "de hård realiteter som omgav oss - altså før 9.4.40 "At G. begikk høyforrederi er ikke til å diskutere. (selvsagt gjorde han det) Den kortfattede dagboken han førte i 1940, og som Dagbladet nu er kommet over (og med navneangivelser publiserer) bekrefter helt hans bevegelser før og etter 9.april 1940. Men det ingen ennå har klart å avdekke er Q.s merkelige sinn som førte en høyt begavet mann fra en moralsk høyverdig innsats i Mønsens tjeneste til åpent landsforrederi?"

Endelig: "Britten Ralph Hewins forsøk for endel år siden (om profeten uten åre) var bare et partsinnlegg, et subjektivt forsøk på å renske Q. (men hvorfor forandret Hewins sitt syn på Q.- han var da stjernereporteren i 1945 som kom til Oslo for å overvære å berette om Q. prosessen? Og i 1945 var Hewins da ikke nådig overfor Q. lovstridige statskupp. Så hans omvurdering forekommer nok norske pressefolk særlig uforståelig!) Den virkelige Q. Biografi er ennå ikke skrevet. Det har vel vært for tidlig. Følelsene har nok vært for sterkt angasjert! (mange bøker om Q. er som vi vet utgitt) Men innen den unge generasjon av historikere, den som ikke har personlige tilknytninger til årene 1940-45, finner vi kanskje mannen eller kvinnen?" -som altså kan skrive den virkelige Q. biografien. Her melder seg straks mange interessante spørsmål: vil en slik forfatter endelig også søke informasjon hos noen av disse som var NS-medl. i årene 1933-40??? eller anses de ennå fortsatt som "utenforstående" for disse gode nordmenn som bestemmer hvad folket bør få vite? Mens vi venter på denne så la oss se litt på hvordan Q. behandlet sine gamle kampheller da han fra 1940 var blitt den mektige fører=

1. på et internt NS-møte sommeren 1940 hvor Q. orienterte spurte en NS-veteran, som var offiser, hvordan Q. var innstilt til kongen og hans opphold i London? Q. nesten kritiserte at spørsmålet åpent ble stilt og var svært forbeholden i sin omtale av kongen, - noe den royalistiske offiser sa han var utilfreds med. Men når han siden ble spurt hvorfor han allikevel forble passivt NS-medlem under okkup. så svarte han at han "fryktet Q.s represalier om han brøt" med partiet. 2. Både Heidahl og Lindh søkte i 1942 Q. om generell hirdpermisjon for å delta i kamp mot den røde arme på den finske østfront. Men Q. verdiget ingen av dem direkte svar men overlot det til hirstabsjefen som skriftlig meddelte dem at det intet var i veien for en slik innsats men at den måtte tidsbegrenses til 1 år fordi deres innsats behøvdes i Norge. Begge forsøkte denne manøver for å få et skriftlig svar fra Q. som de kunne bruke overfor hirdledere overfor hvilke de øktet å finne på div. påskudd for "forsinkelser m.h.t. frontinnsats". Da det altså ikke gikk så henvendte Heidahl seg direkte til Q. og beklaget ikke å ha fått et direkte svar. Dertil bemerket Q. at han ikke kunne desavouere høye hirdsjefers som anså det som et prinsipp at alle generelle søknader om hirdpermisjoner skulle forelegges dem. Så det finnes mange slike eks. på at Q. fordelte førerskapet med sine nærme- te ledere når han overfor kampheller ikke ville stå som eneansvarlig... 16

Det later til at også norske aviser endelig begynner å interessere seg litt mere for anti-kommunismen: således var det forleden to av Oslos dagsaviser som beskjefteget seg med spørsmålet om lederen av det franske kommunistparti Georges Marchais er ferdig som politiker? Det er hans politiske fortid under den tyske okkupasjon av Frankrike som nu volder ham vanskeligheter:

Det er tidsskriftet L'Express, som også tidligere har bragt klare indisier på at kom.parti-gen.sekr. M. var frivillig gjestarbeider i Tyskland i hele krigstiden fra 1940 - mens han selv påstår at hans tvangsdeportertes dit og forsøkte å flykte i 1942 og ble satt fri i 1943. Nylig bragte L'Express en stort artikkel kalt LÖGNEN med avgjørende bevis på at han arbeidet frivillig i Tyskland så sent som i mai 1944: Det fremgår av et dokument som oppbevares i byarkivet i Augsburg, hvor den tidl. mekaniker ved la Societe national de construction aeronautique du Centre jobbet i Messerschmidts flyfabrikker, et yrke han kunne fra før. Som fotostatkopien i bladet viser ble oppholdstilladelser der forlenget for et år ad gangen, bl.a. 10.5.43 - 10.5.44 L'Express skriver at det ser ut til at M. har løyet for kommunistpartiet og velgerne i alle disse år, og at han bør trekke seg fra presidentvalget neste år da han er en uverdigg kandidat. I løpet av 1970 har Marchais krigsforhold være rettsbehandlet hele 7 ganger. Nu hevder han at det bevis L'Express henviser til er falskt, så nu later det til at M.s forhold skal prøves for 8.gang, denne gang etter sigende av en undersøkelsekomm.

Under Holmenkolluken mottok jeg følgende brev fra en svensk kollega i Malmö, som jeg ifjor orienterte om det forestående forsøk på ad lovens vei yderligere å diskreditere de i Norge gjenlevende politisk dømte - kollektivt: (det er titusener av dem) "Besta bror! Seden vi taltes vid om denne brutale lag ifjor har jeg haft tilfalle att diskutera samme under jullovet med några juridisk välorienterade kolleger som anses att om Norge går till dylika fanatiska steg så innförs ju sovjetiska tilstånd för vissa medborgare. Då blir dom ju stämplade på livstid som mindervärdiga individ dom ej skall visas förtroende. Ja man kan väl si att en dylik laglig åtgärd innebär en offentlig mistillitsorder som enligt vårt förmenande er helt i strid med normal förtolkning av almen människorätt. Och nu kommer då frågan vilka vidare negative restriktioner mot dessa denne kollektivlagen vil ge folket förevändning för? Kan det tänkes att et riksdags-bifallande av denna automatisk vill medföra att dessa förlorer alla förtroendeuppdrag som dom lyckats få i dessa 30 åren 1950-80? Och vil dom åter bli diskvalificerade från alla föreningar og klubbar i vilka dom i denna tid åter blivit upptagna? Med tanke på hur h. säga "nordbaggen" är kan ju också tänkas att denna press-hetsen vil medföra att dom även förolämpas på olika sätt. Kan det t.ex. kunna bli problematisk för dom att få fornya sina pass och vill man nu försöka att komplisera utresan för dom som off. deklarerar som andra klass nordmenn? Dessa och liknande funderingar har framförts av oss och jag är förvissad om att om lagen kommer så vil svenska advokater rikta en fördömande deklaration till norska riksdagen, dylik efterstraff 35 år efter 1945 är nämligen annars otänkbart i civiliserade demokratier och bör e.m.m. överklagas till int. org. för civil rättskopas att Du lyckats med Din bok i tid och att Du även i Norge kan vinna stöd för Ditt svåre arbete."

I mitt svar påpekte jeg at akkurat nu under Holmenkollenuken er folkets representanter mindre opptatte av fortsatt avstraffing av alle politisk dømte idet ca. 40 av de 155 parlamentarikere både er opptatt av eget og de andres Kollen-skirenn. Så er de nok flere s.k. møtefrie dager denne uken. Dermed gjenstår kun to arbeidsuker for Stortingsrepresentanter i mars måned og det synes folkelig sansynlig at det først blir etter påske at den fortsatte DOMMEDAG skal pågå. Her blir nok tatt i betraktning at det ennu behöves litt mere kollektiv prossehets i forbindelse med 9.april for å få mobilisert nok h. mot uslingene, disse som i motsetning til alle andre norske borgere skulle ha forrådet sitt fedreland bevisst dengang da mest det gjaldt. Og parolen er fortsatt: "pressefolk, pass nu godt på at ingen får søket inn motforestillinger i denne viktige tid så vi får knakket dem helt uten at de får kny."

Selvsagt har min svenske kollega og hans venner rett i at det nu naturligvi kommer til å bli mange gamlinger, som kommer til å forlate Norge for godt. Mange av dem jeg har talt med sier dette slik: "ja nu gjelder det for oss fordømte å slippe å dø i dette land hvor vi ble født men hvor vi siden 1945 har vært forfulgt urett på den mest gemene. Nu vil vi dø i fred."

Er alle våre store forlag mere eller mindre sosialiserte? Dette spørsmål må ha meldt seg for mange som leste intervjuet med "ukens navn" betitlet i A. 8.3.80 "kamerat Johansen i frihet" Dette fant sted i Theatercaféen og som avisens utspørger fungerte "sosietets"-reporteren Rie Bistrup. (kameraten avbildes på 1/4 side i skjorteerm og med cigar og lange grå nakkekrøller til fullskjegget) Det er jo ikke så sikkert at det gamle og tidl. så erver-dige Cappelen forlag er så begeistret for at kameraten under det intervjuet avslørte følgende: den kvinnelige reporteren gir uttrykk for overraskelse over at kameraten på så kort tid klarte å få utgitt sin bok: "Vil Sovjet krig i denne anledning opplyste kameraten at han egentlig ikke hadde tenkt å skrive den enn det var nå det da at "Strømme i Cappelen maste så på meg!!!" Dette bør jo anses som ganske oppsiktsvekkende i betraktning av at denne Strømme er selve adm. dir. i dette store forlag.

Under intervjuet fremkom forøvrig at kameraten "har 2-3 bøker til i tankene og forøvrig ikke planlegger livet lenger enn til neste nok." Som de fleste nok vet at kameraten sjefred. i Dagbladet - noe som vel viser hvor godt det kollegiale samarbeidet innen Oslopressen er? Og nu forstår jeg da endelig at det nok ikke var noen tilfeldighet at Cappelen unnlot å bringe nye opplag av Pörneboe roman "Under en hårdere himmel" om offiserfamilien som "nazifiser-tes under krigen" Det motiv PAX hadde med å gjøre det var nok ikke å bidra til rehabilisering av politisk dømt men å få en videre anledning til å angripe det korrupte Ap-regimet, som fornektet sin egen kommunistiske fortid - og klarer å overbevise folket om at den innen Ap. enn eksisterende kommunistiske fraksjon (især innen AUF) har liten innflydelse, Et annen spørsmål er altså hvorfor våre store forlag er så oppsatte på å støtte denne Ap-forvandling, som de må vite ikke er overbevisende? Er det da fortsatt big business å an-gripe borgerskapet? Og dette forklarer muligens også hvorfor min bok tilslutt ble forkastet av en av de større forlag: resp. konsulent var efter samråd med ledelsen kommet til at det ennå var "for tidlig" å ta en slik risiko, se min tidl. kommentar herom.

NB: Forleden fikk jeg tilfeldigvis vite at Faremos 2. forslag om sosialisering av pressen har vært diskutert i Stortingskretser og herunder har det fra bor-gerlig hold vært fremført følgende syn ="Det tales meget om demokratisk presse sefrihet men dette er især for Oslopressens vedkommende et svært relativt begrep: det er väl ingen hovedstad i verden - innen den demokratiske verden, hvor de bedrives en slik innavl. Om man ikke er prof. så slipper man da ikke gjennom denne overdrevne pressesensuren i borg. aviser, som bedrives somregel av radikale journalister ifölge prinsippet om medbestemmelsesrett. Det heter riktignok at i de større Oslo-aviser er det etablert politiske avd. med en ss avgjørende myndighet men stort sett utartet sensuren til rene almannamoter - når det gjeller viktigere saker - hvorunder de politiske sympatier ofte dominerer over de saklige. Efter et strengt internt organisert mønster forvaltes saksområdene av egne forståelsepåere og det er disse som suverent bestemmer hvad som skal beskrives og hvem som ev. skal utspørres av utenfor-ående og nota bene hvilke spørsmål bør stilles.

En prof. venn forteller meg at disse angivelig spesialiserte journalister er rene idioter på hans fagområde og at han konsekvent nekter å besvare deres spørsmål eller å delta i de avis-arrangerte dialoger hvor ofte flere skal del ta å tale i munnen på hverandre, og alltid skal man være "Dus" med disse jyp-lingene, som tror at fordi de har et avisnavn i ryggen så kan de opptre arro-gant, uhøflig og som Besserwissere. Denne prof.sier at selv om jeg er konser-vativ så tror jeg at vi vil få anstendigere tilstander innen norsk presse ef-ter en sosialisering av samme fordi da kan ikke dette interne frimureri for-sette, dette klikkevesen hvor journalister fra div. aviser setter deres egne faginteresser over det som er pressens misjon! Ja mange liberale literære og andre tror at det vil bli lettere for dem å få innpass, å få komme til ordet også i borg.presse om visse regler fastsettes bl.a. om at aviser kan ikke fortsatte kjøre med innvendingen "plassmangel" og samtidig være halvfull av bilder, ofte 5-6 av de samme politikere i samme artikkel. Og motivet er: fordi det kan ikke bli værre enn det er nu! Jeg vet om minstepensjonister som nu i årevis har fått refusert unge yrkesaktive ikke vil at all trygdesvindel skal avsløres fordi de frykter at om disse skal få levelige vilkår så får de ikke nok selv.

så når pressen kun redigerer helt kortfattede innlegg - som den selv forbeholder seg å forkorte ytterligere så innser nok de fleste at pressen, slik den nu er lagt an, aldri slik det het da TV kom skulle bli det sted hvor meninger kunne utveksles osv. Slik er det ikke gått - her skal vi ensidig fores med visse eksperters kommentarer - av gjengangere hvis meninger vi kan utenad. Mange mener at det har skjedd en amerikanisering hvorved USA.s spaltister er representert ved klikker som Kvam, Jor, Egeland, Eidem, Skjåråsen, Disse er sikkert for avisens ca. 200 journalister "de store navn" som suppleres av red. Heimar om tyskerhetsen en tid ikke har vært kraftig nok...

Slike aviser som omtrent boikotter de ca. 400.000 minstepensjonister skulle altså pludselig i 1980 åpne sine spalter for disse få jeg forsvarer: tanken er jo helt absurd. Og dette tross tiden nu er kommet da MOTOPPGJÖRET kan foretas: Kan det nevnes et eneste tilfelle på at en politisk dømt siden har nådd en samfunnsmessig betydelig stilling? Ja det måtte da være den arme fru Kvanmo da, som redder Ap. ved valget i 1977 men som nu - om alt går etter planen i stilhet skal forsvinne - fordi hun blottende ung var så "lettsindig" at hun mente at hun som sykesøster skulle pleie både venn og fiende. Og om jeg skulle klage til storavisens redaksjon over boikotten så har den svaret lart: "Men vi slipper da til ca. 5 personer ukentlig på vår debattsiden - om vi mener at det de skriver om har nok almen interesse osv."

Hvortil min refleksjon er: Men hvorfor har det ingen almen interesse at ca. 10% av folket dengang degradertes til paria og at dette nu skal gjøres permanent - hvorved svindelen om at de politisk dømte anno 1950 ble gjenopptatt i samfunnet avsløres??? Men jeg stiller ikke et slikt spørsmål til våre toneangivende redaktører fordi jeg vet svaret på forhånd: "Det er pressens privileg suverent å avgjøre hvad som skal være og ikke skal være av almen interesse" - (men vi kan da ikke røbe hvordan vi driver vår opinionskaping?)

OBS. Som observante lesere forlengst har forstått så mener jeg at pressens misbruker sin store makt og at dette er muligens hovedårsaken til at disse 53.000 ls.dømte aldri fikk en fair chance til å komme tilbake til dette samfunn som likestillet - som sosialt likestillete! Somsagt var det Anders Langes forsett å avsløre den korrupte okkupasjonspressen - ved bl.a. å påvise at alle disse legender som alt ble skrevet mellom linjene dengang var en unnskyldning som kun ble godtatt om vedk. ikke samtidig kunne anklages som NS-medlem. Disse som ved tilpassning overlevet "krigstiden" innen pressen har siden innsett at deres beste forsvar er å angripe NS-folk en gros. Husk at i årene etter frigjøringen så ble falske anklager ikke påtalt - men det ble nærmest ansett som prisverdig at man forsøkte å svarte NS-medl. det var jo t "hederlig forsett" og dermed formildende omstendighet. Og det gikk jo lett å få andre pressefolk i samme situasjon til om nødvendig å støtte de falske anklager - det var jo en felles interesse å få etablert en syndebukk for alt som hadde overgått folket. Det var jo så sikre enkelt kun å ha en "scape goat" å skylde på - som var = skulle være skyld i alt galt!

Disse 30 år har vist at selv ikke disse "prektige" prester har ville innse at deres støtte til biskop Berggravs folkekom intet har med anstendig kristendom å gjøre: å støtte hans kollektivdom uten forbehold var kun en gemenhet. Mange prester som under okkup. uttrykte sin takknemmelighet over å ha mottatt hjelp fra slike siden fordømte, de later siden som om de intet lenger husker. Og da jeg under skrivingen av min "bok" ville kontrollere etpar slike tilfeller hvor prester og deres familier dengang mottok hjelp fra NS-hold så ble jeg møtt med en helt uforståelig reaksjon: denne var omtrent slik, hva er da du for en som vover å bebreide oss at vi dengang unnlot å vidne? Det skulle i deres bebreidende bortforklaringer ligge en antydning om at jeg kunne da ikke som jeg påstod har vært en god nordmann under krigen som taltes slikt sak! Jeg har aldrig blitt så skuffet som da jeg bevidnet deres ynkelige unnfallenhet - dette var jo opprørende at de nu i egeninteresse dekket seg med å sparke på hjelperne - med å spytte på dem, ved å baktale dem mot bedre vidende. Dette var uverdlig og jeg sa til en av dem at de beviser påvisehjelpåsom forelå klarla at han forsøkte å lyve seg fra det og at jeg av den grunn foraktet ham: Jeg sa dette til ham bl.a. slik: "Da De var i nød mottok De hjelp fra denne De nu fordømmer og ikke vil kjennes ved og som nu pga. De og deres likesindete nu bringer i vanskeligheter - men han klarer seg uten Deres bekreftelser fordi han indirekt kan bevise at det og det skjedde, De glemte nok herr prest at det fantes vidner til Deres taknemmelighet da."

Det at våre massemedia absolutt ikke fungerer slik som det må kreves i et ordentlig demokrati har det i årenes løp vært anført mange eksempler på. F. t. diskuteres om det ikke snart er på tide å bryte NRK's monopolstilling men da dette endelig nylig skulle opp i TV så unnlot man å debattere selve prinsippet som sådant med oppholdt seg med diverse formelle forhold, hvis hensikt kun kan være å tåklegge behovet for en ordentlig avklaring. Men det innkaltes da til et møte av Kringkastingsrådet som i den anledning som innledere bl.a. valgte "kameraten" fra Dagbladet som i dette kapittel alt er veit en viss oppmerksomhet. Og han mente at man ikke måtte ha overdrevne forestillinger om radions og fjernsynets påvirkningskraft. (men storavisen erstatter begrepet "forestillinger" i overskriften med begreper "frykt" slik: "Kringkastingsrådet = Overdrevet frykt for TV's påvirkningskraft" - og der tales kun om TV - hvor for?) Kameratens begrunnelse er at det ikke finnes forskningsmessig grunnlag for å fastslå at radio og TV påvirker den aktuelle debatt i stor grad. Disse media klarer kun i begrenset grad å skape opinion eller forandre opinionen - dersom ikke rent saklige forutsetninger er tilstede? - forklarer kameraten.

Han advarte mot misjonerende journalistikk, forutsettende at man i NRK ikke alipper til særinteresser, medarbeidere som misjonerer for sine særstandpunkter. Dog poengterte J. at samfunnsdebatten ikke er tjent med at NRK blir tannløs, og han mente at ev. overtramp kunne rettes etterpå.

Den annen innleder, en lektor K. sa bl.a.: "Dersom streiker og demonstrasjoner må til for å komme til orde i NRK så bryter vi forutsetningen for demokratisk batt!!! der argumentene må ha tyngde i seg selv!!! "MEN det er jo nettopp det som stadig skjer, vi hører om den ene skandalen etter den annen, om hvorsom NRK utsetter f.eks. kjente utenlandske menneskerettsforkjempere, som er i Oslo for å holde foredrag, for de mest sjikanøse betingelser: Joda de skal nådigst få lov til å opptre etpar minutter men helt på diktatornes betingelser, disse skal bestemme hvilke spørsmål skal stilles og besvare - og dette må overholdes ved opptreden i NRK. K. nevner noen av de funksjoner NRK har i samfunnsdebatten: 1. legitimerende = NRK sorterer det som er viktig og problematisk, 2. forenkler = pga. begrunnet plass blir debatten også overfladisk, 3. tilslørende: det finnes tabuområder, får vi vite, som ikke gjøres til gjenstand for kritisk reportage. (således kunne VG for noen år siden avsløre at temaet FRONTKJEMPERNE lenge hadde ligget på is, noe senere fortalte en avis at programsekr. Ringnes arbeidet med "nazi-oppgjøret" - Rådet skal diskutere omstridte filmer som f. eks. GRENSELAND - enslags kommunistpropaganda fra tiden før og under krigen. -

Ang. dette med frykt så gir forresten avisreporteren følgende forklaring = En ikke urimelig konklusjon på diskusjonen (rådet har) må være at frykten for disse medienes påvirkningskraft til en viss grad er overdrevet". Men hvor frykter denne - er det pressen som ikke liker at TV skal overvurderes? Som mange sikkert ennå har i frisk erindring har det jo også av og til tidligere forkommet debatter om NRK's venstrevridning, og især det triste faktum at 25 % av maul-grensen aldri respekteres i NRK. Det er nok ingen overdrivelse å si at minst 80% av alle "ord for dagen" i radioen foregår på maulet. Man kan vel si at de flere tusen som regjerer på Marienlyst er blitt en stat i staten som forsøker å drive sin egen radikale politikk kamuflert som kulturell virksomhet. Man bør erindre at dens talsmann ofte fremhever at NRK foretrekker kontroversielle teamer - omstridt saker. Dette kommer jo godt frem i disse "på sparket" programmer hvor man påtaler utilfredsstillende samfunnsforhold. Men det som skjedde i TV 14. nov. 1979 var jo en så overfladisk diskusjon om "oppgjøret" at enhver som kjente litt til det måtte innse at det ble noe av 1. la Hamsun-debatten" mot Torkild Hansen som hadde vovet å stikke en finger i vepsebolet. TV ville forenkle Hamsun til en konsentrasjon om hvorvidt han hadde vært "nazist" både før, under og etter "krigen". Det var danskens bok som hadde satt de gode nordmenns sinn i kok, som et forlag uttrykte det. Det at vi skal komme i affekt hvergang i forsøker å tale om 1940 er jo helt unormalt - og i Sverige ble jeg ifjor ofte spurt om hvorfor det ikke - ennå ikke går an å tale lungt og sansad dvs. rolig og saklig med nordmenn om okkupasjonstiden? Vel, den måten hvorpå Hansen i "prosessene mot Hamsun" på ca 800 sider beskriver norske forhold avviker så sterkt fra 35 års propagandaforestillinger at folk nekter å godta fakta. De kan ikke omstille seg - de kan ikke omvurdere sitt syn på Hamsun.

Men hvordan kan dette lange kapittel konkluderes: HVORFOR ga 40 års lærdom oss intet mere nøktern syn på førkrigsinmeldte NS-medls okkup.s forhold? Det kan gis mange konkrete svar på dette spørsmål og det har jeg også her tildels gjort: Jeg har forsøkt å forklare at årsaken til at disse ennå ikke får publisere noe om sin patriotiske innsats 1940/45 er at isfronten krampaktig vil forhindre den omvurdering som den vet må bli resultatet. En slik publisering ville nemlig avsløre dens kollektive fordømmelse av alle NS-medl. som falsk. Jeg har ennå et god eks. på hvordan denne hets fortsettes - mot bedre vidende - og jeg henviser i den forbindelse bl.a. til et 3 siders utdrag (bilag i 3.del) på slik sjikane som jeg har fått lov til å gjengi her: Det er et utdrag av Lindhs brev til div. lesere av sportsklubbens månedavis i november-desember 1975 - altså over 20 år etter frigjøringen primo mai 1945. Deri avviser han en advokats tendensiøse påstander, som helt undervurderer L.s hederlige motiver som midlertidig befattning med klubben under okkupasjonen, tross denne av L.s orienteringer under NS-oppgjøret og senere, både indirekte og direkte til klubben måtte kjenne til det virkelige saksforhold. (formodentlig på klubbens foranledning var det tilsatt en spesiell efterforsker som inngående forhørte L. herom mens han satt i varetekt og dermed selvsagt ikke hadde den resp. korrespondanse forhånden.) At L. hadde betalt for livsvarig medlemskap i klubben ble det dengang ikke tatt hensyn til, det forhindret ikke at han alt i 1945 utsattes for klubbens kollektive forhåndsdom pga. "unasjonal holdning under okkupasjonen", en formodning som gjordes uten at klubben på forhånd hadde gitt L. anledning til å orientere den om sitt patriotiske okkup.s forhold. Selvsagt har redaksjonen for sportsklubbens avis et medansvar i at den publiserte advokatens utsagn om at "man ikke kunne akseptere en KOMMISÄR som leder" i oktober 1975. Selvsagt visste begge parter på det tidpunkt at L.s befattning med klubben under okkup. IKKE var en politisk kommisars! I utdrag forklares også hvorfor L. unnlot å gå til injuriersøksmål mot denne advokat i 1976 - så les det!

NB: I Aftenpostens kronikk for 14.3.80 om "Stat, kirke og menneskerettigheter" skriver F.S. Heffermehl i Human-Etisk Forbund, bl.a. at "Det er viktig å være klar over at menneskerettighetene i seg selv er et langt mere høyverdig og almen gyldig etisk fundament enn den kristne religion! Menneskerettighetenes utgangspunkt er at athvert individ har den SAMME menneskeverdi og har krav på SAMME respekt - uavhengig av hudfarve, rase, nasjonalitet, kjønn, religion" - og politisk innstilling "Det kristne livssyn (däremot) er at folk med andre livssyn er fortapte og kun kan oppnå et fullverdig liv (frelses) gjennom tro på Kristus." TOLERANSE er menneskerettens grunnkrav, fastslår H. som innleder artikkelen med å kommentere Grunnlovens §2 hvori det heter at "Den evangeliske lutherske Religion forbliver statens offentlige religion og at de innbyggere som bekjenner seg til den er forpliktet til å oppdrage deres børn i den samme tro." Det kaller H. en variant av den kristne tro, og skriver så: "Disse forhold må huskes når Stortinget snart tar stilling til fortsatt statskirke, dvs. oppheve statskirkeformuleringene bl.a. i grl.s §2. Behovet for å understreke Norges forpliktelser ifølge menneskerettighetene i Grunnloven er lenge fremmevet av fremstående jur. eksperter. Alt i 1967 talte prof. Opsahl i adv. foreningen om "Bör vi modernisere INDIVIDETS grunnlovsværn?" presiserende at viktige deler av menneskerettighetene er upresist og ufullstendig vernet i Norges Grundlov av 1814 og at mange av disse ikke er nevnt der. H. sier så at en grl.s regel som gjør tilslutning til menneskerettighetene til et ETISK grunnlag for staten vil støtte deres posisjon og være veivisende i int. humanisme..." Men da Norge gikk den motsatte vei under NS-oppgjøret fra 1945 så kan vel ikke en slik grunnlovsregel innføres uten at uloven mot de politiske dømte annulleres - om den da imidlertid er blitt innført?

Konklusjon: da FN-erklæringen om menneskerett i 1948 innførtes - med dens 31 artikler som er omtalt annensteds i mitt skrift - så må det i forbindelse med Norges godtagelse av samme ha vært en stilltiende forutsetning at denne IKKE skulle gis gyldighet for ls.dømte NS-medl. Den mishandling disse også derefter har vært utsatt for nemlig helt i strid med disse rettigheter, det behøver man ikke å ha studert juss for å vite, det vet både rettsdommerne og alle de senere små og store under-og overdommere, som ennå er oppptatte av sine kollektive fordømmelser - disse som nu endelig den katolske pater beklager. Vil han noengang få støtte av sine protestantiske trosbrødre?